

SVĚTLO

27. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

4. ČERVENCE 2004

Z obsahu:

Bůh je naše útočiště a síla
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
16. června 2004
- strana 2 -

Skutečné kořeny Evropy
5. července -
sv. Cyrila a Metoděje
- strana 4 -

Změnit orientaci
Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký
- strana 5 -

Od světla ke Světlu
Svědomy a pravda u Johna
Henryho Newmana
- strana 6 -

**Touha po svatých
kněžích**
Spisovatelka a konvertitka
Marie Kubyová hovoří ke
kandidátům kněžství
- strana 8 -

Boží divadelní hra
Herec Michael König
vypráví o svém obrácení
ke křesťanské víře
- strana 11 -

**Nastanou ohlášené
události, a jestliže ano,
tak kdy to bude?**
- strana 12 -

„Naturální požitky“
Bílá kronika
- strana 13 -

Mikoláš Aleš: Svatý Cyril a Metoděj

Bůh je naše útočiště a síla

Nyní jsme vyslechli první ze sedmi síónských hymnů, které jsou obsaženy v žaltáři (srov. Ž 47; 75; 83; 86; 121). Žalm 45 jako jiné obdobné skladby oslavuje svaté město Jeruzalém, *Boží město, přesvatý stánek Nejvyššího* (v. 5), ale vyjadřuje především nezlomnou důvěru v Boha, který je *naše útočiště a síla, osvědčil se jako nejlepší pomocník v nouzi* (v. 2; srov. v. 8 a 12). Žalm připomíná nejstrašnější rozvraty, aby potvrdil s největší silou vítězný zásah Boha, který poskytuje plnou bezpečnost. Vzhledem k Boží přítomnosti ve městě Jeruzalém *se nepohne, Bůh ho bude chránit* (v. 6).

Mysl zalétá k věštbě proroka Sofoniáše, který se obrací k Jeruzalému a říká: *Raduj se, síónská dcero, jásej, Izraeli, zaplesej z celého srdce, dcero jeruzalémská... Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe a je to mocný zachránce. Zajasá radostí nad tebou, obnoví tě svou láskou, obveselí se tebou výkřikem radosti jako ve dnech svátků* (Sof 3,14.17-18).

Důvěra v mocného ochránce

Žalm 45 je rozdělen do dvou velkých částí určitým typem antifony, která zaznívá ve verších 8 a 12: *S námi je Hospodin zástupů*, Bůh Jakubův je naší tvrzí*. Titul *Hospodin zástupů* je typický pro hebrejský kult v síónském chrámě a i přes vojenský ráz ve spojení s archou úmluvy poukazuje na Boží panství nad celým kosmem a nad dějinami.

Tento titul je proto zdrojem důvěry, protože celý svět a všechny jeho události jsou pod nejvyšší vládou Hospodina. Tento Hospodin je tedy *s námi*, jak ještě říká antifona s implicitním poukazem na Emanuela – *Boha-s-námi* (srov. Iz 7,14; Mt 1,23).

Dvojí symbol

První část hymnu (srov. Ž 45,2-7) se soustřeďuje na symbol vody a představuje dvojí pro-

tikladný význam. Na jedné straně totiž se rozpoutávají bouřlivé vody, které jsou v biblické řeči symbolem zrušení, chaosu a zla. Otrásají strukturami bytí všehomíru, symbolizovaného horami otřesenými vpádem zvláště ničivé povodně (srov. v. 3-4). Na druhé straně jsou zde osvěžující vody Síónu, města položeného na vyprahlých horách, ale jsou tu *proudy bystrin k radosti* (v. 5). Žalmista snad s narážkou na jeruzalémské prameny, jako je onen v Siloe (srov. Iz 8,6-7), odhaluje v nich znamení života, který blahodárně slouží svatému městu, jeho duchovní plodnost v obrozující síle.

Z toho důvodu i přes dějinné zvraty, které děsí národy a boží

království (srov. Ž 45,7), věřící se na Síónu setkává s pokojem a klidem plynoucím ze společenství s Bohem.

Nezlomný Boží zásah

Druhá část žalmu (v. 9-11) může tady načrtnout přetvořený svět. Sám Hospodin zasahuje z trůnu na Síónu svrchovanou silou proti válkám a zajišťuje mír, po kterém všichni dychtí. Když čteme 10. verš našeho hymnu: *Zamezuje války až po samé hranice světa, láme luky, přeráží oštěpy a štíty pálí ohněm*, mimoděk musíme pomyslet na Izaiáše.

Prorok také opěvoval konec činnosti zbraní a jejich přetvoření z válečných a smrtících ná-

strojů na prostředky pro rozvoj národů: *Zkují své meče v radlice a kopí svá ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit* (Iz 2,4).

Kristus – dárcé pokoje

Křesťanská tradice opěvovala tímto žalmem Krista, *naš pokoj* (srov. Ef 2,14) a našeho osvoboditele od zla skrze smrt a zmrtvýchvstání. Sugestivní je kristologický komentář svatého Ambrože k 6. verši žalmu 45, který popisuje „pomoc“, kterou nabídl Pán městu *od časného jitra*. Slavný církevní Otec zde vytváří prorockou narážku na zmrtvýchvstání.

Neboť – vysvětluje – „ranní zmrtvýchvstání nám zajišťuje přítomnost nebeské pomoci, ono, která uhasilo noc, nám vrátilo zpět den, jak říká Písmo: ‚Probuď se a zvedni se, vstaň z mrtvých! A zazáří pro tebe Kristovo světlo.‘ Sleduj mystický smysl! Večer se dokonalo Kristovo umučení..., za úsvitu zmrtvýchvstání... Za soumraku světa byl zabit, právě když umírá světlo, protože tento svět spočíval celý v temnotách a byl by stále ještě pohroužen do ještě černějších hrůz temnot, kdyby nebyl přišel z nebe Kristus, světlo věčnosti, aby přivedl věk nevinnosti pro lidský rod. Musel tedy trpět Pán Ježíš a svou krví odčinil naše hříchy, zazářilo světlo nejjasnějšího vědomí a vzplál den duchovní milosti“ (Commento a dodici Salmi: Saemo, VIII, Milán, Řím, 1980, s. 213).

Bolletino Vaticano 16. 6. 2004
Mezititulky redakce Světla

* Podle Vulgáty *vojenských šiků*.

EDITORIAL

Evangelium dnešní neděle je jedním z příkladů, kdy upravovatelé nových čtení vypouštějí z vybraného úryvku některé verše. Dnešní „vynechávka“ jako by nahrávala těm, kteří prosazují poněkud jednostranný pohled na Ježíšovo poselství. Chtěli by, aby nyní novozákonní poselství nevybočovalo z radosti, a vylučují všechno, co má ráz „hrozby“ a co podle nich mělo skončit přechodem ze Starého do Nového zákona.

Zpráva, že se k nám přiblížilo Boží království, je jistě zvěst nanejvýš radostná, ale na čem se zakládá tato radost? Na ohlášení možnosti zachránit se z velikého a zhoubného neštěstí, které nám hrozí. Není to tedy v žádném případě radost z nastolené bezstarostnosti a potlačení všeho, co vyznívá jako výstraha či hrozba. Radost novozákonní zvěsti nelze v úplnosti prožívat právě bez vědomí toho, co nám jinak hrozí, a to je věčná a nenávratná záhuba, které bychom museli propadnout, jestliže nepři-

jmeme a důsledně neuskutečnime poselství evangelia. Nic nám přitom nepomůže, budeme-li při čtení evangelia vynechávat ty řádky, kdy Ježíš vyslovuje neúprosné „Běda tobě!“ „Běda vám!“ Zastánci jednostranné radostnosti se dokonce odvažují mluvit o jakém si sadismu těch, kteří mluví o hrozbách, jako by to byla jejich přímo hříšná záliba. Jestliže turista neuposlechne varování horské služby a vstoupí do míst, kde hrozí lavina, není jeho bílá smrt sadistickou pomstou horské služby, ale přímým důsledkem jeho vlastního jednání.

Varující proroctví, ať jsou přímým obsahem evangelia nebo se objevují jako konkretizovaná výstraha obsažená v poselstvích, která Bůh tlumočí prostřednictvím vyvolených „soukromých“ osob, jsou tedy naopak projevem nejvyšší Boží lásky a slitovnosti, která si nepřeje nic jiného než naše obrácení, abychom byli zachráněni a uchráněni zlého.

Pokračování na str. 5

Přiblížilo se Boží království

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Posílám vás jako ovce mezi vlky

Ježíš dnes shromažďuje ty, kteří se stali jeho učedníky, aby jim dal lekci praktického apoštolátu. Je jich tu několik desítek, ale tento počet je nedostačující. Pán sám říká, že jeho žeň potřebuje mnohem více dělných rukou. Neměl bys scházet, protože se to týká i tebe. Je tu velký úkol i pro ty, které nepošle hlásat Boží království: mají se naléhavě modlit, aby Pán žně poslal dělníky na svou žeň. Každý apoštolát potřebuje pevné zázemí modlitby a obětí. Vyprošuj si především milost Ducha Svatého, abys poznal a nepřeslechl, kde je místo, na kterém tě Pán žně očekává.

Z toho, co dnes uslyšíš, poznáš nejen, o jaké Boží dělníky máš prosit, ale také, jak máš tyto vyvolené posly přijímat ve svém domě a jak se máš o ně postarat: *Dělník má právo na svou mzdu*. Dobrodiní, které prokazuješ poslům evangelia, prokazuješ samému Pánu. Dostane se ti za to od nich hojné pozhénání a spočine na tobě Kristův pokoj i milost uzdravení.

Ježíš nijak neskrývá, že poslání hlasatelů evangelia je obtížné a náročné. Nemohou předpokládat, že je všude budou očekávat s otevřenou náručí. Musí počítat i s tím, že se ocitnou v prostředí, které se bude chovat k novému poselství přímo nepřátelsky. V žádném případě nemáš spoléhat na množství slov ani se snažit nějak vmlouvat do lidské přízně. Není tvým posláním uzavírat za cenu falešných ústupků mír mezi vlky a ovce. Právý *Kristův pokoj* je určen těm, kteří mu sami otevrou své srdce. Ocitneš-li se uprostřed dvou protichůdných světů, mezi kterými není možný smír ani shoda, nejsi kompetentní vybírat z Ježíšova poselství jen to, co by mohlo znít přijatelně pro všechny. Je úkolem hlasatelů, aby šli i *mezi vlky* a přinesli jim celého a nezkrasleného Krista a nikoliv aby si od nich přinesli něco z jejich ducha, který je zcela cizí Božímu království. Nesmíš se proto divit, že u těch, kteří Pána nepřijmou, si máš setrást i prach z nohou. Z celého tvého jednání a vystupování musí být jasné, smýšlením způsobem života a cílem, k němuž směřuješ, že nemáš nic společného s tímto světem a že zcela záměrně dbáš o to, aby nic z jeho ducha na tobě neulpělo. Všechna tvá *chlouba je pouze v kříži našeho Pána Ježíše Krista. Svět pro tebe musí být ukřižován a ty světu.*

Ohlašované Boží království je nesmírný dar. Nehledá svět bez Boha marně svůj pokoj, blaho a radost? Bůh přece nezanevřel na svět. Na

ty, kteří přijmou Pánovu zvěst, *se přivalí blaho jako řeka, s ním přijde teprve pravá sláva národů. Jako matka utěšuje svého syna, tak chce Bůh všechny potěšit, aby se zaradovala lidská srdce.* Proto se všichni musí zcela jasně jednoznačně dovědět, že se *přiblížilo Boží království.* To je třeba hlásat vhod i nevhod. Koho nenadchne tak velká láska, toho může přivést k zamyšlení hrozící trest. Přísný soud, který Pán vyslovil nad zatvrzelými, vynesou ve skutečnosti sami nad sebou tím, že spoléhají jen na sebe a odmítají jeho milost a spásu.

Pán tě však posílá i do míst, o kterých ví, že jsou tam srdce, která hladovějí po Božích darech. Nelam si hlavu tím, zda jich bude mnoho nebo málo. I když se bude někdy zdát, že apoštolát nepřináší na vyprahlém úhoru žádný užitek, Pán ví dobře, co činí. Ten, kdo je s ním a vystupuje v jeho jménu, může si být jist konečným vítězstvím nad satanem, který je odsouzen, aby *padl jako blesk z nebe.* Spíše se starej, aby jeho milosti a působení nepřekážela tvoje ješitnost, pýcha a pohodlnost. Bude-li toho zapotřebí, použije tě Pán i k tomu, čemu se říká zázrak. Neproměnil snad moře v souš, nezpůsobil, že jeho lid přešel řeku suchou nohou?

Největší zázraky se však odehrávají přímo v srdcích, *osvobozených od démonů*, kteří se musí podrobit nikoliv tvému slovu, ale *Ježíšovu jménu.* Nevděčíš i ty jen jemu, že jsi jeho? Můžeš snad uvést, čím sis zasloužil, že i k tobě kdysi přišel jeho posel a spočinul na tobě Pánův pokoj? Není tvoje záchrana dostatečným důvodem k tomu, aby ses nyní pro jeho království beze zbytku rozdával? Proto se srdcem naplněným radostí můžeš jít beze strachu i mezi vlky. Jak si má počínat ovce mezi šelmami? Není to riskantní? Můžeš se toho odvážit s vědomím, kdo tě posílá. Dá ti *moc přemáhat všechnu přesilu nepřitele, takže ti v ničem neuškodí.* I kdyby se ti vysmáli nebo tě dokonce ukamenovali, tvé *jméno je zapsáno v nebesích.*

Vyprávěj všude směle a upřímně o té radosti, která tě potkala: *Pojďte a pozorujte Boží skutky, chci vám vyprávět, co Pán prokázal mé duši. Neodmítl mou prosbu a neodňal mi svou lásku.* ⁽¹⁾ Skutečnost, že patříš mezi Ježíšovy vyvolené a že můžeš být nyní i jednou po celou věčnost po Ježíšově boku, je důvodem k tak velké radosti, že nemáš důvodu hledat radost někde jinde. Ať z tvých úst přetéká, čeho je tvé srdce plné, ať všichni vidí, že je tomu opravdu tak. *Jásejte Bohu všechny země, opěvujte slávu jeho jména!* ⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 66; ⁽²⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 66,10-14c

Plesejte se Jeruzalémem, jásejte nad ním všichni, kdo ho milujete, radujte se s ním, radujte se všichni, kdo nad ním naříkáte, abyste sáli do sytosti z prsu, který utěšuje, abyste srkali s rozkoší ze zdroje jeho slávy. Neboť tak praví Hospodin: „Hle, přivalím na něj blaho jako řeku, jako rozvodněný potok slávu národů. Jeho kojence ponosou na zádech a na klíně je budou laskat. Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším, v Jeruzalémě naleznete útěchu. Uvidíte to a vaše srdce se zaraduje, jako tráva vypučí vaše kosti. Hospodinova ruka se ukáže na jeho služebnících.“

2. čtení - Gal 6,14-18

Bratři! Ať je daleko ode mne, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mne ukřižován svět a já světu. Vždyť ani obřízka nic není, ani neobřezanost, ale nové stvoření. A na všechny, kdo se v jednání budou řídit touto zásadou, ať přijde pokoj a milosrdenství, totiž na (pravě) Boží Izraelity. A pro budoucnost ať mě už nikdo (s těmi věcmi) neobtěžuje! Vždyť já na svém těle nosím znamení, že náležím Ježíšovi. Milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s vámi, bratři! Amen.

Evangelium - Lk 10,1-12.17-20

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde pojedete do domu, napřed řekněte: ‚Pokoj tomuto domu!‘ Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijдете do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: ‚Přiblížilo se k vám Boží království!‘ Když přijдете do některého města a nepřijmou vás, vyjďte do jeho ulic a řekněte: ‚I ten prach, který se nám ve vašem městě přichytil na nohou, vám tu strásáme. To si však pamatujte: Přiblížilo se Boží království!‘ Říkám vám: Sodomě bude v onen den lehceji než takovému městu.“ Dvaasedmdesát (učedníků) se vrátilo a s radostí rekli: „Pane, dokonce i zlí duchové se nám podrobují ve tvém jménu!“ Odpověděl jim: „Viděl jsem satana padnout jako blesk z nebe. Dal jsem vám moc šlapat na hady, štíry a (přemáhat) všechnu nepřítelovu sílu a vůbec nic vám nebude moci uškodit. Ale radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují duchové, spíše se radujte, že vaše jména jsou zapsána v nebi.“

Skutečné kořeny Evropy

5. července – sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy a hlavních patronů Moravy, spolupatronů olomoucké arcidiecéze a metropolitního chrámu

Konstantin se narodil roku 827 v Soluni, druhém největším byzantském městě, proslulém působením svatého Pavla. Byl nejmladším ze sedmi dětí vysokého vojenského úředníka provincie. Podle přání otce šel syn studovat do Cařihradu, neboť vynikal neobyčejným nadáním. Měl především vlohy pro jazykové znalosti: brzy uměl řecky, latinsky, hebrejsky, slovansky, snad i arabsky a gótsky. Již v mládí začal intenzivně studovat spisy „velkého ekumenického učitele“ východní církve, svatého Řehoře Nazíanského. Odpovědnost za vzdělání talentovaného mladíka převzal po úmrtí Konstantinova otce císařský správce Theoktistos, který byl prvním ministrem císařovny Theodory. Umožnil mu studium na tehdejších vyšších školách, dosažení hluboké znalosti teologie, filozofie a rétorické pohotovosti. Tak si jeho chráněncem zasloužil čestný titul „filozof“, který byl vzácný i v byzantské říši. Mladý absolvent cařihradské školy s díky odmítl lákavé existenční nabídky a jednoznačně si zvolil duchovní stav. Po vysvěcení na jáhna se stal bibliotekářem a tajemníkem patriarchy Ignatia. Na kněze byl vysvěcen asi roku 847 a později převzal místo profesora filozofie na dvorní škole. Pro své řečnické a diplomatické schopnosti byl několikrát vybrán k učeným disputacím i jako posel k Arabům a Chazarům. Sotva se vrátil z misí u Chazarů, naskytl se mu nová příležitost – apoštolská a učitelská činnost mezi Slovany. Z Velké Moravy zavítalo do Cařihradu poselstvo s žádostí knížete Rastislava o vyslání učitele a znalce zákona, slovanského věrozvěsta. Císař Michal III. svolal synodu a volba padla na Konstantina. Konstantin ochotně přijal závažné poslání, ale nejprve sestavil slovanské

písmo, přeložil liturgické texty, evangelia a apoštolské listy, sepsal civilní zákoník, a to vše učinil v obdivuhodně krátké době – za tři roky. Na cařihradské synodě si vyžádal povolení, aby mohl slovanskou řeč povýšit na řeč liturgickou. Spolu s bratrem

Metodějem a malým okruhem spolupracovníků byli na Moravě s nadšením uvítáni. Lidé s radostí přijímali učení, které jim bylo srozumitelně podáváno učenými Řeky, a ochotně se účastnili bohoslužeb ve svém jazyce. Konstantin také zřídil první vyšší

Pane, Bože, který jsi ponechal k své službě anděly netělesné, nebesa jsi rozpjal a zemi zbudoval a vše, co jest, z nebytí přivedls v bytí, který vždy činíš po vůli těm, kdo se Tě bojí a zachovávají Tvá přikázání, vyslyš mou modlitbu a ochraň své stádo, k němuž jsi mne, svého neschopného a nehodného sluhu, poslal. Zbav je všeliké bezbožné a pohanské zloby a mnohamluvného, rouhavého jazyka kacírského, který mluví rouhavě proti Tobě. Zahlad' troj-jazyčný blud a dej, ať Tvá církev hojně roste, a až je všechny shromáždíš v jednomyslnosti, učiň je lidem vyvoleným, stejně smýšlejícím o Tvé pravé víře a správném vyznání, a vdechni jim do srdce slovo své nauky. Odevzdávám Ti jakožto své ty, kteří konají dobré skutky Tobě milé a které jsi mi svěřil. Spravuj je silnou svou praví, aby všichni slavili Tvé jméno, mocná Trojice.

(Modlitba sv. Cyrila na smrtelném loži)

slovanskou školu po vzoru školy cařihradské. V roce 868 papež Hadrián II. schválil misijní činnost a bohoslužebné knihy slovanských apoštolů a nechal vysvětit jejich žáky. Konstantin za pobytu v Římě onemocněl, neboť namáhavá činnost vyčerpala jeho tělesné síly. Vstoupil do řeckého kláštera, složil tam řeholní sliby a přijal jméno Cyril. Dne 14. února 869 zemřel v Římě ve věku 42 let poté, kdy se rozloučil se svými věrnými spolupracovníky a naléhavě prosil svého bratra Metoděje, aby se vrátil na Moravu a pokračoval v misijním díle. Konstantin-Cyrl byl pochován v chrámu svatého Klimenta v Římě a od samého počátku byl uctíván jako světec.

O mládí Metoděje, prožitém v byzantském městě Soluni, zůstalo poměrně málo informací. Původně se jmenoval Michal neboli Manuel a začal působit ve státní správě, protože byl vzdělaný v právech. Kolem roku 840 dal přednost řeholnímu životu a vstoupil do kláštera Polychron v Bithýnii. Po osmi letech naplněných studiem a řeholními povinnostmi byl v Římě vysvěcen na kněze papežem Hadriánem II. Brzy byl vyslán k Chazarům na Krym. Na této cestě ho doprovázel jeho nejmladší bratr Konstantin. Misie přinesla mnohé duchovní úspěchy a nález tělesných ostatků papeže Klementa I., které soluňští bratři přenesli do Cařihradu, do Říma a později na Velehrad. Spolu s Konstantinem se Metoděj vydal na misi na Velkou Moravu. Papež ho později jmenoval papežským legátem a arcibiskupem pro území Velké Moravy a Panonie. Blahodárná

apoštolská činnost Metodějova byla několikrát přerušena v důsledku politicko-náboženských sporů a zásahů hodnostářů cizího původu, kteří se stavěli proti slovanskému ritu. Metoděj byl dokonce zajat, odvečen do Řezna, tam souzen a poslán do vyhnanství. Dvakrát musel zasáhnout sám Svatý otec Jan VIII., který Metoděje zprostil všech obvinění a navrátil slovanské liturgii ta práva, jež jí přiznal jeho předchůdce Hadrián II. Metoděj ve své nesnadné a obtížné apoštolské činnosti vytrval spolu se svým bratrem Konstantinem-Cyrilem a po jeho předčasné smrti zůstal sám pevně spojen s cařhradskou církví i s římským Petrovým stolcem. V lásce a pravdě překonával vše, co bylo na překážku dosažení vytoužené jednoty. Dílo Metodějovo neskončilo jeho smrtí v roce 885, ale pokračovalo v dalších slovanských zemích zásluhou sv. Gorazda a jeho šesti druhů, kteří byli z Moravy vyhnáni. Uchýlili se do Chorvatska a později pokračovali v misijní pouti přes Bosnu do Bulharska. Místem pohřbení sv. Metoděje se uvádí katedrál ní chrám. Podle tradice stál na dnešním Velehradě. Metodějův hrob však dosud nalezen nebyl a je stále předmětem velkého zájmu našich archeologů.

Pozitivním přínosem moravského křesťanství se slovanskou bohoslužbou bylo i rychlé pokřesťanštění Čech. Na jeho počátku stálo mj. pokřtění českého knížete Bořivoje a jeho družiny na Velehradě. Na dvoře Přemyslovců našlo křesťanství příznivou půdu, neboť předcházející působení řezenské misie vytvořilo dobrý výchozí předpoklad. První kostel v Čechách, založený Bořivojem na Levém Hradci, byl zasvěcen sv. Klementovi, patronu díla soluňských bratří. Slovanskou bohoslužbu podporovali i další knížecí nástupci – Spytihněv, Vratislav a sv. Václav, kteří stavěli křesťanské chrámy v Praze a na okolních hradech.

-dd-

Změnit orientaci

Státní svátek věrozvěstů Cyrila a Metoděje by měl být záležitostí nejen věřících, kteří přijdou na pouť k počtě těchto světců, ale všech občanů, protože právě díky těmto bratřím jsme byli na začátku našich národních dějin zařazeni mezi kulturní národy Evropy. Státní svátek v tomto případě jistě nemá být jen projevem uznání a vděčnosti historickým osobnostem, ale i připomenutím křesťanských kořenů, z nichž roste naše kultura a národní identita, tak potřebná právě dnes, kdy se znovu sblížíme s evropskými národy, ale současně prožíváme civilizační krizi a vymíráme.

Černé brýle nemám rád, ale dělat, že nevidím, to taky nejde. Vymírání národa se nevyřeší přistěhováním lidí s jinou kulturou a odlišným myšlením. Přebudování mateřských škol na domovy důchodců také nic neřeší. Finanční podpora rodiny s dětmi by byla dobrá a správná, ale situaci podstatně nezmění. Problém totiž není v ekonomice, ale v myšlení, ve vidění hodnot. Člověk orientovaný na sebe nehledí do dálky a nezajímá se o dobro druhých. Snadno žije na dluh, který má splácet další generace. Touha mít a mít se dobře a pokud možno hned se těžko nasytí, a tak spokojenost stále nepřichází.

Řešení vidím v přepólování orientace. Takový člověk se dovede radovat z úspěchů i majetku druhého, je šťastný, když mu nic nechybí – ne tehdy, když má všecko. Má rád děti, a proto jim nedovede ubližovat ani tím, že by žil na jejich úkor nebo jim ničil životní prostředí – ať už to přírodní nebo morální. Žije pro děti, a proto se o něj budou děti taky jednou umět postarat a udělají to dokonce rády, protože zakusily lásku rodičů. V takovém životě je naděje jako doma. Protože nejde o pohádku, je tam i bolest, ale dovede se snést. Je tam i zlo, ale to se přemáhá. Jde

o skutečnou kulturu lásky, která jediná má budoucnost.

Tuto kulturu lásky vyrostlou z evangelia budovali u našich předků solunští bratři. S ní je spojeno originální písmo starých Slovanů i první knihy naší literatury. Jiným národům se nestalo, že by překlad liturgických knih do jejich jazyka papež slavnostně položil na oltář a uznal jejich jazyk za bohoslužebný vedle řeckého, latinského a hebrejského. Na to musely čekat až do dvacátého století. I to nám připomíná jejich svátek.

Jsem rád, že Velehrad, po staletí spojený s cyrilometodějskou úctou a tradicí, nabízí dnes vedle bohoslužeb i bohatý program Dnů lidí dobré vůle, kde se mů-

žeme setkat s některými plody této kultury života vyrostlé z evangelia.

Zájem lidí o spolupráci na tomto díle roste. To je dobré znamení. Je vidět, že zdravá tradice oslovuje i dnes a vtahuje do proudu vytváření hodnot pro další generace.

Dobrovolnická činnost, vyrůstající ze zájmu o druhé a z touhy pomáhat potřebným nebo chránit přírodu a vytvářet krásu, ukazuje, že kultura, kterou k nám roku 863 přišli budovat svatý Cyril s Metodějem a v níž od roku 1205 pokračovali cisterciáckí mniši jako budovatelé dnešního Velehradu, žije i dnes. Jestli se nás k budování civilizace lásky přidá víc, bude u nás i víc naděje a optimismu.

Jan Graubner, arcibiskup

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Křesťan, který nebere na lehkou váhu varovné předpovědi, činí tak proto, že se chce radovat nikoliv z něčí záhuby, ale z obrácení. Příkladem toho, co znamená obrácení, jsou v tomto čísle hned tři rozdílné postavy. U všech tří je vidět obdivuhodnou součinnost Boží milosti a vlastního úsilí konvertity, někdy velice dlouhého a bolestivého, jak je tomu v případě kardinála Newmana. Tento velkán je prototypem konvertity, který skrze poznanou pravdu doslova razí cestu k opravdové jednotě křesťanů. Našel v anglikánské církvi nejednoho následovníka a zůstává neodvolatelnou výzvou pro všechny ostatní.

Vyznání Marie Kubyové úzce souvisí s poselstvím dnešního evangelia také v tom, že vyjadřuje s velkou otevřeností, jak laik a konvertita vidí a bytostně potřebuje právě ony nenahraditelné posvěcené a Bohu zasvěcené svaté dělání, které si žádá hojná Pánova

žeh. Překvapující konverze ve vídeňském uměleckém prostředí upozorňuje, že posláním křesťanů není pouze vytvářet jakési pokojné paralelní soužití s nevěřícími, nýbrž hlásat jim neúnavně: „Přiblížilo se Boží království“ bez ohledu na jejich početní přesilu. Být „věrozvěstem“ není vyhrazeno jen soluňským bratřím, ale všem, kteří se křtem stali údy Kristova těla. Pán počítal s tím, že nás všude nepřijmou, a řekl, jak si v takovém případě počínat: „To si pamatujte, Sodomě bude v onen den lehčeji než takovému městu.“ Nemáme dost náznaků, že toto varování je třeba brát více než vážně? Současně však i dále platí, že se i démoni podrobují Ježíšovu jménu. Musíme se jen naučit vystupovat nikoliv svým, ale jeho jménem, aby naše jména byla zapsána v nebesích. On nepřišel Zákon zrušit, ale naplnit. Nic z jeho zákona není podrobena hlasování ani obyčejům většiny. -red-

Od světla ke Světlu

Svědění a pravda u Johna Henryho Newmana

Jedním z velkých problémů současného křesťanství je problém svědomí. Na jedné straně hájí Církev důsledně svobodu a nedotknutelnost svědomí, na druhé straně zdůrazňuje nezbytnost, aby toto svědomí bylo ve shodě s pravdou, která nezávisí na jednotlivci, ale je dána samotným Bohem.

K objasnění této otázky může významnou měrou přispět stat' „Od světla ke Světlu“ autora Dr. Hermana Geißlera, spolupracovníka Kongregace pro nauku víry a ředitele Mezinárodního centra přátel kardinála Newmana. Bude to právě osobnost velkého anglického konvertity, která nám pomůže prozkoumat blíže tuto otázku.

John Henry Newman (1801-1890) je právem nazýván „církvním otcem novověku“. K nejkrásnějším a nejvýznamnějším textům, které nám zanechal, patří jeho úvahy o svědomí. Nechápal svědomí jako protipól pravdy, jak je to dnes běžné, nýbrž jako nejvlastnějšího soudce v lidském srdci. Osobní životní cesta Newmanova je dojemným potvrzením tohoto jeho přesvědčení. Asi třicet let po svém obrácení napsal: „Od roku 1845 jsem ani na okamžik nepochyboval o tom, že je mojí povinností připojit se ke katolické církvi, o které jsem cítil ve svém vlastním svědomí, že je božského původu.“

V jedné úvaze není možno předložit vyčerpávajícím způsobem vztah mezi svědomím a pravdou u Johna Newmana. Spokojíme se s krátkým uvedením do života a učení tohoto velkého muže Církve. Nejdříve si připomeneme krátce jeho osobní cestu, na které našel v poslušnosti ke svému svědomí plnost pravdy v katolické církvi. Ve své „Apologii vlastního života“ (1864) to obdivuhodným způsobem doložil. Pak se obrátíme k hlavním Newmanovým myšlenkám o vztahu mezi svědomím a pravdou.

I. Svědomí a pravda v životě Henryho Newmana

John Henry Newman se narodil 21. února 1801 v Londýně a vyrůstal v průměrném anglickém prostředí. Jeho matka ho záhy seznámila s Biblií, ale neuměla ho přivést k víře. Ná-

boženství bylo v rodině Newmanů věcí citu a pouhé tradice. Ve škole se John Henry vyznačoval zvláštním nadáním, ale v náboženských otázkách neměl žádný základ. Ve svém deníku o té-

Dr. Herman Geißler

to době napsal: „Vzpomínám si (myslím, že to bylo roku 1815), že mě napadla myšlenka být velice ctnostný, ale nikoliv zbožný. Bylo to v představě o zbožnosti, proč jsem nechtěl. Nevěděl jsem ani, jaký by to mělo smysl, milovat Boha.“ Pokušení mladého Newmana spočívalo v tom, že přitakal k etickým ideálům, ale odsouval od sebe živého Boha. Uprostřed těchto snah došlo k prvnímu velkému obrátu v jeho životě, který nazývá „první obrácení“.

1. „Já a můj Stvořitel“ – První obrácení

V „Apologii svého života“ píše o tomto obrácení: „Když mi bylo patnáct let (na podzim 1816), došlo v mém smýšlení k velké změně: dostal jsem se pod vliv určitého vyznání víry

a přijal jsem za své dogmatické pojmy, které už Boží dobrota nikdy nevymazala ani nezahladila.“ Jak došlo k této velké změně? Rodina se ocitla náhle ve finanční tísní a Henry musel o letních prázdninách 1816 zůstat v internátě. V té době četl na doporučení svého učitele knihu: „Moc pravdy“ od Tomáše Scotta. Četba této knihy ho od základu změnila. Našel osobní víru v Boha a poznal, jak pomíjivé jsou pozemské věci. „Izoloval jsem se od věcí ve svém okolí, upevnil jsem svou nedůvěru k materiálním skutečnostem a ocitl jsem v uklidňující vědomí, že jsou jen dvě bytosti, které jsou zcela evidentně samozřejmé: já a můj Stvořitel.“

Newman byl tak uchváten Boží skutečností, že se již tehdy rozhodl, že zůstane svobodný. Chtěl se dát zcela k dispozici pro úkol, který mu Bůh ukáže. Z ctnostného studenta, kterému se Boží láska zdála nesmyslná, stal se věřící mladý muž, který uznával ve svém svědomí Boha jako střed života a svou budoucí životní cestu vložil do rukou nebeského Otce. Výstižně je tato Newmanova proměna vyjádřena dvěma hesly, která si tehdy osvojil jako motto: „Svatost z pokoje“ a „Růst je jediný důkaz života“.

Od „prvního obrácení“ měl Newman z náboženského hlediska pevný základ pod nohama. Tímto základem bylo dogma, zjevená pravda. „Od mých patnácti let bylo dogma základním principem mého náboženství; jiné náboženství si neumím

představit. Náboženství jako pouhý cit je pro mě snem a slepotou.“ Na své velké náboženské cestě dal se Newman vést především svědomím, které se orientovalo podle Pisma svatého. Od svého obrácení poznával v hlasu svědomí ozvěnu Božího hlasu. Napsal tehdy: „Vedle jsem potřeboval takový monitor, který by mě vedl, a já pevně doufám, že je mi svědomí osvícené Biblií a vedené Duchem Svatým věrným a pečlivým strážcem pravých náboženských základů.“

2. „Odpovědnost za duše“ – V církevních službách

Již jako šestnáctiletý začal Newman univerzitní studium na Trinity College v Oxfordu. Studiu se věnoval intenzivně. Stále více poznával velikost a krásu křesťanské víry. Vedl velmi zdrženlivý život a snažil se věrně následovat živého Boha, který k němu promlouval vnitřním svědomím. Již po třech letech složil závěrečnou zkoušku. Krátce nato se stal profesorem na slavném Oriel College.

V té době se rozhodl, že celý svůj život dá do služeb Bohu a lidem. Když byl v roce 1824 vysvěcen na anglikánského jáhna, napsal ve svém deníku tato slova: „Nesu odpovědnost za duše až do dne své smrti.“ Základní Newmanův postoj po jeho prvním obrácení měl v sobě ještě určité individualistické rysy: „Já sám a můj Stvořitel.“ Nyní přibyla v druhém kroku odpovědnost za druhé. Poznal, že věrnost Bohu vyžaduje službu bližním.

Smysl pro odpovědnost, který se v Newmanovi probudil, ho nutil, aby se ustavičně zasazoval o blaho lidí a probouzel v nich smysl pro povinnost vůči Bohu a bližním. Zvláště důležitý byl při tom pro něho osobní styk a osobní příklad. Jako jáhen v chudé farnosti sv. Klementa v Oxfordu začal proto vedle tradiční kazatelské činnosti s návštěvami

v domácnostech. To byl tehdy zcela nový a neobvyklý způsob pastorační služby. Když byl později vysvěcen na anglikánského kněze a stal se farářem ve slavné univerzitní farnosti St. Mary, usiloval v kázáních i v osobních setkáních o to, burcovat v lidech svědomí. Chtěl je volat k obrácení. Chtěl v nich probudit a upevnit osobní víru v Boha a v pravdy evangelia.

V Oriol College se pak snažil provázet studenty nejen při jejich intelektuálním vzdělávání, dbal na to, aby byl jejich duchovním vůdcem, zprostředkoval a upevnil v nich dobré životní postoje podle evangelia. Newman byl skrz naskrz vychovatelem. Měl stále před očima svědomí druhých lidí. Byl si vědom své odpovědnosti za duše. Více než 20 000 dopisů, které se nám zachovaly, svědčí o tom velmi výmluvným způsobem. Newman chtěl stále budovat, nikoliv bourat. „Nic mi nebylo odpornější než šířit pochybnosti a zbytečně uvádět svědomí do zmatku.“ On byl otcem svědomí. Byl to plnokrevný duchovní vůdce, který se osobně věnoval každému člověku. Není náhodnou, že si později jako kardinálské heslo zvolil: „Cor ad cor loquitur“ (Srdce mluví k srdci).

3. „Mým přáním bylo učinit pravdu svým nejbližším přítelem“ – Od světla ke Světlu.

V létě 1828 začal systematicky studovat velké církevní Otcové. Tato četba se mu stala klíčem k tomu, aby plně pochopil Zjevení. Písmo svaté studoval od základů a velké části z něho se naučil nazpaměť. Nyní se mu otevřel přístup k tradici, jejímiž nejpodstatnějšími svědky jsou církevní Otcové. Není možno docenit vliv, jaký měli Otcové na náboženský vývoj Newmanův. On sám to později dosvědčuje: „Otcové ze mě udělali katolika a já neodsunu žebřík, po kterém jsem vystoupil k Církvi.“

V roce 1832 uveřejnil Newman první velkou studii o ariá-

John Henry Newman

nech 4. století. Ale zatímco pátral po plnosti pravdy, viděl s velkou starostí, že v Anglii vzrůstá vliv liberalismu. Tato zkušenost ho přiměla spolu s dalšími duchovními uvést do života tzv. „Oxfordské hnutí“ (1833). Základní přesvědčení tohoto hnutí bylo, že Anglie odpadla od víry staré církve a potřebuje „druhou reformaci“, aby se obnovilo společenství věřících v duchu Otců. Vedoucí mužové hnutí působili osobním svědectvím, intenzivní kazatelskou činností a zveřejňováním tzv. „tracts“. Byly to letákové tiskoviny, které byly šířeny v Oxfordu a pak také v jiných městech a které udeřily jako blesk z čistého nebe.

Hnutí vedly tři principy: za prvé dogmatický princip, který byl zaměřen proti liberalismu a vycházel z toho, že je jen jedna pravda víry. Za druhé to byl církevně svátostný princip, podle kterého Kristus založil jednu viditelnou církev se svátostmi, kterou vedou biskupové jako nástupci apoštolů. A za třetí to byl protiřímský princip, kterým měla být odražena rychle vznikající výtky „papalismu“. Newman sám nosil hluboko v sobě tento protiřímský afekt. Vyzýval věřící k tomu, aby se chránili Říma jako moru.

Následně se snažil o to, aby pravdy objevené u církevních Otců, učinil znovu životné. Současně mu bylo jasné, že je nutné anglikánské společenství postavit na pevnější teologický základ. Konal řady přednášek o významu učitelského úřadu církve, o nauce o ospravedlnění a rozvíjel nauku „Via media“. Podle

této teorie protestanti opustili pravdy původní víry a nahradili je bludy. Anglikáni tvoří „Via media“ a jsou Kristovou církví, která zůstala věrná Otcům. Při svých studiích se Newman nedával vést nejasnými motivy. Chtěl prostě a jednoduše sloužit pravdě. „Mým přáním bylo učinit pravdu svým nejbližším přítelem a nemít jiného nepřitele než blud.“

Teorie „Střední cesty“ však měla jeden háček. Leží pravda skutečně uprostřed? Když se zabýval starou církví, musel na tuto otázku odpovědět negativně. Poznal, že již ve čtvrtém století vznikla jedna „Via media“: semiariáni, kteří chtěli stát mezi ariány a katolíky. Ale pravda nebyla na straně semiariánů, nýbrž na straně katolíků. Teorie „Via media“, která ostatně existovala jen na papíře, se zhroutila.

V roce 1841 sepsal Newman poslední „Traktát“ (Tract 90), ve kterém se pokoušel interpretovat 39 článků základů anglikánské víry v duchu katolických církevních Otců. Reakce na tento pokus byla otřesná: vedení oxfordské univerzity „Tract 90“ odsoudilo a anglikánští biskupové Newmanovu interpretaci rozhodně odmítli. Newman se

John Henry Newman

rozhodl s několika přáteli, že se přestěhují do Littlemore, malé obce nedaleko Oxfordu, o kterou několik let pastoračně pečoval. V Littlemore chtěl získat modlitbou a intenzivním studiem jasno o své budoucnosti. Tehdy ještě nevěděl, kam jeho cesta

povede. Byl však rozhodnut následovat bezpodmínečně světlo pravdy. Miloval pravdu.

4. „Neomylná hlasatelka pravdy“ – Konverze ke katolické církvi

Během čtyř let, která Newman strávil v Littlemore, snažil se co nejvěrněji následovat hlas svědomí. Byl přesvědčen o tom, že Bůh mu dá potřebné poznání, když bude naslouchat jeho hlasu, a horlivě se modlil, aby nebyl veden pocity nebo vášněmi ani pouhým rozumem, nýbrž aby ho vedla povinnost. Během těchto let se držel zásady: „Dělej, co od tebe žádá současný náhled z hlediska povinnosti, a nechej toto konání promlouvat; mluv skrze činy.“ 1843 odvolal všechna obvinění proti katolické církvi, která dosud choval proti tomuto společenství, které pokládal za spolek Antikrista. Dále složil s těžkým srdcem svůj úřad jako profesor a univerzitní kněz v Oxfordu. I tohoto pastoračního vedení mnoha lidí, kteří se na něho obraceli, se musel z důvodů svědomí zříct, protože nyní byl sám hledajícím a věděl, že slepý nemůže vést slepého.

Jak velice bojoval Newman ve svědomí o svou budoucnost, vysvítá z jednoho dopisu, který napsal několik měsíců před svým vstupem do katolické církve: „Jen nepochybně a bezprostřední volání dává člověku právo opustit naši církev; nikoliv však proto, že dává jiné církvi přednost, má radost z její bohoslužby anebo doufá, že v ní bude dělat větší pokroky nebo dokonce, že je pobouřen a odrazen osobami nebo věcmi, pro které trpí v anglikánské církvi. Otázka zní zcela jednoduše: Mohu (zcela osobně, nikoliv někdo jiný, nýbrž já) být blažený v anglikánské církvi? Mohl bych klidně zemřít ještě tuto noc? Je to pro mne smrtelný hřích nepřestoupit k jinému společenství?“ Otázka o pravé církvi nebyla tedy pro Newmanu druhořadá. Naopak. Uznával ve svědomí, že ta-

to otázka je neoddělitelně spojena s věčnou spásou.

Ale stále měl ještě těžkosti s některými „novějšími“ církevními naukami o očistci, o odpuštění, o Marii, o svatých. Ptal se, zda tu jde o překroucení, nebo o organický vývoj víry staré církve. Proto se rozhodl zpracovat studii „O vývoji nauky víry“ (845): Výsledek této studie byl pro něho rozhodující. Píše o tom: „Čím dále jsem pokračoval, tím více se vyjasňovaly mé těžkosti, takže jsem přestal mluvit o římských katolících a bez rozmyšlení jsem je nazýval prostě katolíky. Ještě dříve, než jsem dospěl ke konci, rozhodl jsem se, že přestoupím ke katolíkům, a kniha zůstala nedokončená v tom stavu, v jakém se tehdy nacházela.“ Zde vidíme Newmanovu důslednost: když něco jasně poznal ve svém svědomí, ihned následoval tento hlas. 9. října 1845 byl pasionistou blahoslaveným Dominikem Barberi přijat do katolické církve, kterou poznal jako „stádo Kristovo“ a „neomylnou hlasatelku pravdy“.

Ve věku 44 let opustil Newman příbuzné a přátele, povolání a pracovní místo, čest a kariéru. Ve víře následoval – jako Abraham – Boží volání, které našel ve svém svědomí. V katolické církvi musel ovšem mnoho vytrpět. Ale jeho svědomí bylo pro něho dokonalým mírem. „Od té doby, co jsem se stal katolíkem, nemám už co psát o svých náboženských názorech. Tím nechci říct, že můj duch se stal líný, aby přemýšlel o teologických otázkách, nýbrž že jsem neprodělával žádné změny a že jsem již nenosil žádné starosti ve svém srdci. Žil jsem v dokonalém míru a nerušeném klidu, aniž by mě navštěvovaly nějaké pochybnosti... Zdálo se mi, jako bych po bouřlivé plavbě dorazil do bezpečného přístavu; a štěstí, které jsem tím přijal, vydrželo až dodnes nepřerušené.“

(pokračování)

Touha po svatých kněžích

Marie Kubyová – spisovatelka a konvertitka hovoří ke kandidátům kněžství v kněžském semináři v Eichstättu (výňatky).

Znám slepé uličky, ve kterých se pohybují ti, kteří hledají mimo Církev, z vlastní bolestné zkušenosti. To, co jsem hledala, otevřenou cestu k Bohu, ano – samotného Boha, jsem našla v katolické církvi. Proto miluji tuto Církev. S bolestí prožívám, že to zachraňující v Církvi je poškozováno.

Vy, milí budoucí kněží, žijete pro svěcení, které každého z vás učiní neodvolatelně zástupcem Krista. V tomto procesu vznikání smím k vám hovořit a říci vám: Toužím, abyste byli svatými kněžími.

Zní to, jako by svatost byla nějakou cílovou známkou na vrcholu. Kdyby tomu tak bylo, nesměla bych zde otevřít ústa. Rozumím svatost jako vůli následovat Mariinu výzvu „Udělejte všechno, co vám řekne!“, tak jak to udělali služebníci na svatbě v Káně, a odevzdávám se s rostoucí důvěrou Ježíšovu milosrdenství.

Příběh mého obrácení

Můj otec Erich Kuby má dnes 93 let a je to známý levicový novinář a spisovatel. Žije odvrácen od Boha. Moje matka, která zemřela před dvěma lety o Letnicích, vždy věřila v Boha. Rodinné zázemí bylo protestantské a to, co jsem viděla jako katolické ve svém milovaném Horním Bavorsku, viděla jsem pochopitelně jako za skleněnou tabulí.

Po maturitě 1964 jsem šla na Svobodnou univerzitu v Berlíně studovat sociologii. Vystoupení z Církve bylo jen formalitou. Angažovala jsem se v tehdejší studentském hnutí. Ale cítila jsem, že marxistické fráze, které jsme měli na rtech, byly prázdné. Tak jsem opustila Berlín již v roce 1967 a odešla jsem do Konstance a složila zkoušku u Ralfa Dahrendorfa. Brzy nato jsem

se k univerzitě otočila zády a vydala jsem se směrem do Španělska. Byla to doba hippies.

Generace 68, ke které jsem náležela, tehdy nejdříve pokřikovala po ulicích a pak se dopouštěla násilností, nyní sedí na mocenských pozicích v po-

Marie Kubyová

litice a v médiích. Pochod institucemi se podařil a s ním rozbití základních hodnot společnosti. Byla to doba, ve které Freudův žák Wilhelm Reich vyhlásil sexuální osvobození.

Sexuální osvobození šlo ruku v ruce s feminismem. Simone Beauvoir, životní družce Jeana Paula Sartra, se podařilo přesvědčit nás o jedné úžasné tezi: Ženou se člověk nerodí, ženou se člověk stává. Aby se žena mohla osvobodit z otroctví mateřství, požadovala uvolnění potratů. Všechno se podařilo.

Tehdy před třiceti lety, zcela ztracené na zemské silnici, hodil mi Bůh návnadu do zákrut mého života a já jsem se zakousla. Poslal mi dva životní zážitky, které mi osvětlily Boží skutečnost a udělaly ze mě člověka, který hledá Boha. Tehdy se mi zdálo, že už jsem „to“ našla a že už nikdy nebudu nešťastná. Ale to byl teprve startovní výstřel.

Moje první odpověď byla účast na desetiměsíčním kurzu „Škola vnitřní práce“ v Anglii, s mlčením, posty, meditačními cvičeními, sebezpozorováním a sebezpozorováním. Spirituální bylo synkretické potpourri, i když vedoucí G. J. Bennett byl čerstvým konvertitou ke katolické víře. Otázka, proč se Mr. Bennett stal katolíkem, mě stále pronásledovala. Nyní to vím: protože neexistuje sebevykoupení.

Po této akademii jsem dostala novinářské angažmá, se kterým jsem mohla půl roku cestovat po Spojených státech, abych psala o duchovních komunitách. Nadchla jsem se pro New Age. Brzy nato jsem poznala svého muže, vzali jsme se a měli jsme tři děti. Hledání pokračovalo dále cestou psychologie a esoteriky, z jedné slepé uličky do druhé.

To vedlo nakonec k velké životní krizi a za oběť padlo i naše manželství. Po osmnácti letech jsme udělali to, co dělá celý svět, když přijdou problémy: rozvedli jsme se. 1. ledna 1996 jsem zůstala sama se třemi poloostrovními dětmi.

V této nouzi zaklepala na moje dveře mladá sousedka – zatím jsem se jen zdravily – a řekla: „Modli se!“ Dala mi nověnu s velkým Kristovým příslibem. Každá modlitba končila větou: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Nikdy v životě jsem nepotřebovala více odvahy. Poprvé jsem oslovila Boha jako osobu. V mém pokoji byla ještě stále Buddhova socha před mým meditačním místem, kde jsem se snažila spojit s božskou energií. Nyní se toto místo stalo místem modlitby.

Byla jsem se svými vědomostmi u konce. Jestli nepřijde žádná pomoc, kam půjdu? Nevěděla jsem ještě, že Bůh má slova

věčného života. Vystoupit z příjemného člunu mého života, i když Ježíš nestojí na druhém břehu? Jenže on tam stál, jen já jsem ho nemohla vidět. Náhle mi spadlo do klína rozhodnutí: stanu se katoličkou. Rozhodnutí bylo nezvratné – v prostředí, kde katolická církev neznamenala nejen ani poslední volbu, ale vůbec nebyla na seznamu. Byla to čistá milost.

Touha po svatých kněžích

Většina z vás, tak se mi zdá, jste mladší než třicet. Šli jste do škol tohoto světa, byli jste vystaveni tlaku ducha doby jako každý druhý, prožili jste rostoucí znevažování Církve a kněží, jejich rozdělení na obhájce a modernisty. Ráda bych od každého z vás slyšela, jak vniklo do vašeho srdce Boží volání stát se knězem v tomto světě, který se vši mocí a vším hlukem snaží, aby toto volání přehlušil. KNĚŽ – to znamená v tomto světě zastupovat Krista. Vyšší povolání již neexistuje.

Když jste vysvěceni na kněze, nazývají vás „duchovní“. Za duchovního člověka pokládám někoho, kdo shromažďuje své poklady v nebi, nikoliv na tomto světě. Někoho, kdo je ve světě, ale není odtud. Vzpomínám si na večer v Assisi. Útulné náměstí bylo plné lidí, kteří se tam spolu bavili, popíjeli víno, zpívali, hráli si a smáli se. Mezi nimi stáli dva františkáni v černých kúnách, přepásaných bílým provazem, na kterém někdy visel růženec. Byli obrácení k lidem, byli dosažitelní, ale bylo jasné: těžiště jejich existence leží někde jinde.

Hábit nebo kněžský šat říká lidem a žádá od toho, kdo ho nosí: „Já jsem ve světě, ale nejsem z něho. Přicházím říct něco na to lidské odkud a kam. Smrt je moje dobrá známá. A tím, kdo zvítězil nad smrtí, je můj Mistr a můj Přítel. Mohu ti o něm vyprávět, když budeš chtít, když budeš trpět, přijdu za tebou. Nejsm svázán s tímto světem, pro-

tože žiji jinak. Mnoho z toho, na čem lpiš svým srdcem, já nepotřebuji. Proto vidíš na mé tváři častěji úsměv.“

Jen přítomnost františkánů vnášela do shluku tohoto náměstí vertikální dimenzi.

Pokládám za důležité, že duchovní šat je rozeznatelný. Když se dám do řeči s mužem, a teprve po nějaké době zjistím, že je to kněz, cítím se podvedená. Přišel ke mně jako manžel, který nosí snubní prsten.

A v čem spočívá jiný život duchovního a svým způsobem každého duchovního člověka?

Jsou to tři rady, jen tři, jejichž zachovávání radikálně ruší spojení s tímto světem: poslušnost, čistota a chudoba. Tyto křesťanské ctnosti vězí jako trny v kole světa, které se točí kolem moci, sexu a bohatství.

První evangelní rada: poslušnost

Začnu poslušností, protože neuposlechnout Boží pokyny byl první hřích, kterého se první lidé dopustili. „Bůh opravdu řekl, že nesmíte jíst ze žádného stromu v zahradě?“ zeptal se Had. Je skutečně kluzký tento Had, je mistrem manipulace. Ve své otázce pokládá Boha za nesnesitelně přísného: Obklopí člověka krásnými plody. A žádný z nich nesmí jíst? Eva odporuje, ale nedůvěra je zasetá: Bůh je příliš přísný.

Nebojíme se toho všichni? Kdybychom byli opravdu poslušní Boží vůli, žili bychom pak těžce a bez radosti – i když prožíváme pravý opak? Věříme Ježíšovu ujištění: „Mé jho je

sladké a mé břemeno je lehké“ (Mt 11,30)?

Když se ptám, proč mi připadá těžké zcela se odevzdat Bohu, pak odpověď zní: Protože se bojím, že mi Bůh uloží více utrpení, než mohu a chci unést.

Eva vyslovuje následek neposlušnosti vůči Bohu: „Bůh řekl: Z tohoto nesmíte jíst, toho se nesmíte dotýkat, jinak zemřete.“

Ale Had bezostyšně lže. „Ne. Nezemřete.“ Dělejte to, co vás těší. Hřích nemá žádné následky. Ba co víc: „Budete jako Bůh.“ Had probouzí prátouhu člověka a svádí ho k vzpouře proti Bohu. Tak přerhává spojení lásky mezi Bohem a člověkem. Maria svým FIAT, svou bezvýhradnou poslušností jako služebnice Páně umožní, aby se toto spojení v Novém zákoně napravilo.

Nemám s poslušností mnoho zkušeností. Když jsem byla studentkou, autoritářská výchova probouzela hrůzu a ničila děti. Když jsem byla manželkou, jevila se Pavlova slova „ženy, budete mužům poddány“ důkazem o utlačování žen v Církvi. Požadavek na muže: „Milujte své ženy, jako Kristus miloval Církev a sám sebe vydal za ni“ nechtěl nikdo číst.

Do Církve jsem vstoupila, protože nouze přinutila moji duši, aby padla na kolena. Snažím se poznávat Boží vůli a konat ji, ale nikdo mi neříká: To musíš udělat.

U vás tomu bude jinak Slibujete při svém svěcení poslušnost biskupovi a biskup slíbil při svém svěcení poslušnost papeži. Když věřím, že Duch Svatý vede Církev, jak jinak by ji mo-

hl vést než tímto hierarchickým principem?

I představení jsou lidé a mohou se špatně rozhodnout. Mohlo by se stát, že by Bůh mohl napravit tyto chyby, zatímco úkolem hierarchického principu bylo zrušit Církev?

Když ozubené soukolí poslušnosti do sebe zapadá, jaký to máme příklad zářící Církve! Představme si, Svatý otec napíše dopis farnostem a faráři hoří nedočkavostí, aby s tímto dopisem seznámili věřící a uvedli ho ve skutek. Například naléhavá výzva papeže v Novo Millennio Ineunte, aby se farnosti staly školou modlitby. Nyní však se zdá, že farnosti jsou převážně instance, které zaštiťují Boží lid před papežovými poselstvími.

Druhá evangelní rada: čistota

Zřící se manželství je existenční obět, ke které jste ochotni a k níž vás uschopňuje Bůh. Každý z vás touží po lásce, po objetí, po přijetí, po sebedarování, po doplnění s druhým pohlavím, po okamžicích hlubokého sebeodevzdání v duchovní a tělesné jednotě s druhým člověkem.

Celibát znamená zřící se tělesného, lidského naplnění a všechnu touhu zaměřit na Ježíše ve víře, že dojdete v něm k duchovnímu naplnění. Ježíš Kristus je osoba. Jeho láska je realita, kterou je možnou zakoušet. Tak jako muž ženě a žena muži říká JEN TY, tak vy říkáte kněžským svěcením Ježíši JEN TY. Musí to být vyznání lásky. Jako si manželé mohou dát jen slib k celoživotní věrnosti, protože mezi nimi vzplála láska, tak i vy můžete dát slib Ježíši jen tehdy, když jste do něho zamilovaní. To je počátek. Pak přijde práce jak v manželském, tak kněžském životě. Jak zůstane láska živá? Všim tím, co děláme, abychom se rozhodným duchovním životem uschopnili k přijetí milosti. Bez toho, že denně mluvíme s tím, kterého milujeme, je to nemožné. Prameny spásy, které

HISTORICKÁ STUDIE O INKVIZICI

Vatikán zveřejnil studii o inkvizici, kterou zpracovávalo od roku 1998 na 30 vědců za zavřenými dveřmi. Vedoucím pracovníkem byl papežský teolog kardinál Cottier, který byl prezidentem teologické komise pro přípravu Velkého jubilea. Cílem studie je objasnit historickou pravdu a odhalit zpopularizovaná zkreslení, nedorozumění a falešné interpretace. Inkvizice byla založena, aby bojovala s velkým problémem, jakým bylo bludařství, které podkopávalo víru u lidí a ohrožovalo jednotu Církve. Inkvizice ve Španělsku skončila v roce 1834.

U církevních soudů se vyskytovalo mnohem méně případů mučení a rozsudků smrti, než se dříve soudilo. Literatura proti inkvizici vznikala v 16. století v protestantském prostředí. Jeden text citoval druhý a tak to šlo dále až do 19. století. V devatenáctém století vystoupili autoři, kteří usoudili, že je třeba vyvrátit otřepané výmysly, a tak vznikla literatura, která je na jedné straně polemické a na druhé straně oslavná.

Tak Španěl J. A. Llorente, který sám byl funkcionářem inkvizice, rozšiřoval zvěsti, že španělská inkvizice má na svědomí 100 000 lidských životů. Dnes však víme, že všech procesů vůbec nebylo ani 100 000 a mnohé z nich nekončily popravou.

Jak řekl kardinál Cottier, Církev se dnes omlouvá za chyby a viny svých synů a dcer. Je třeba však také brát v úvahu dějinné okolnosti, za kterých se tak stalo. Tím, že prosíme o odpuštění, neodsuzujeme. Mezi údy Církve existuje solidarita. Když můj bratr chybí, týká se to mne. Proto musím prosit i za odpuštění toho, čeho jsem se sám nedopustil.

JEDNOTÍCÍ ZÁKLADNA PRO EVROPU

Po volbách do Evropského parlamentu požadují církve debatu o jednotícím svazku Evropanů. Evropa 25 států stojí na vratkých nohách. Je nejvyšší čas vymezit jednotící pouto. Biskup Aldo Giordano, předseda evropských biskupských konferencí, říká: „V textu se hovoří o hodnotách, jako je lidská důstojnost a demokracie. Problém je v tom, že těmto hodnotám je také třeba dát základ. A to musí udělat především ty strany, které se označují jako křesťansky inspirované. Evropa totiž dnes ve jménu lidské důstojnosti prosazuje potraty a bojuje za eutanazii. Křesťanství je ovšem třeba také správně chápat, aby Evropě posloužilo – jako svorník pro všechny její rozdílnosti. Co říká křesťanství k otázce po smyslu života, která je v Evropě aktuální? Především křesťanství poukazuje na důležité tajemství, jak vybudovat rodinu.“

Kath-net

vnitřní lásce k Bohu, a sílu, která mu z toho plyne, využil pro lidi? Jediný přiměřený postoj je vděčnost. Ale jediné existence celibátu je obžalobou proti sexuálně nezkroutným. Každý, kdo uváže v hříchu, by chtěl, aby všichni hřešili, protože to – zdánlivě – ulehčuje od hříchu.

Třetí evangelní rada: chudoba

Jsme děti pokoje a blahobytu. Známe nejistotu jako rám-

covou podmínku svého života, ale neznám chudobu. Nejednou a mnoho jsem se nacestovala, jen abych spatřila nedůstojnou bídu, která utiskuje velký počet obyvatel této země. Citím, že tato skutečnost v mém životě chybí. Ale na to si brzy nebudeme muset stěžovat. Blahobytnost začíná ve všech koutech světa prskat. V současnosti existuje velká nerovnost rozdělování místo směrem k mnohým ke stále menšímu počtu bohatých.

nám Církev otevírá, jsou nevyčerpatelné: denní oběť mše svaté, pravidelné očišťování ve zpovědi, rozjímání Pisma svatého, posty, adorace před Milovaným v Nejsvětější Svátosti, naučné listy Svatého otce, putování na místa zvláštních milostí, duchovní vedení skrze Ježíšova přítele.

Svatá Hildegarda říká: „Dobře si rozvažte, zda můžete žít v objetí božských tajemství.“ Po celý život. Cesta svatosti neznamená nic jiného než zachovat láskyplný vztah ke Kristu a ke všemu, co mu náleží. Velké nebezpečí je v tom, že ztratíme první lásku, stejně tak pro manžele, jako pro kněze. Kněžský seminář musí být jakýmsi druhem manželské školy pro život s Ježíšem. Tak může být časem aktuální výtka anděla obci v Efezu: „Mám proti tobě, že jsi upustil od své první lásky. Upamatuj se tedy, z jaké výše jsi spadl, obrať se a jednej jako dříve. Jinak, jestliže se neobrátíš, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa. Dobré však je to, že nenávidíš jednání mikulášovců, které i já nenávidím.“

Mikulášovci tehdy propagovali sexuální uvolněnost. Dělalí to i dnes. Ovládají média. Po-dařilo se jim tak změnit zákony, že smilství je normální a legální. Vtrhli dokonce i do Církve, o čemž potutelně referují média. Jak je pak možné žít celibátně? Kněží mi říkají, že tu nejde o schopnost, nýbrž o milost, která je darována spolu se svěcením. Kdo by mohl tuto milost vyprosit účinněji než Maria? Kdo může být dokonalejším vzorem? Kdo by vás mohl lépe uchránit před mužským zhrubnutím než úcta k nade vše krásné Matce Boží?

Jako poslušnost je i celibát trnem v těle společnosti, která uvolnila pouta sexuálního pudu a učinila ho božstvem. Proč takový tlak světa na Církev, aby zrušila celibát? Copak jim vůbec nemusí záležet na tom, jakou oběť kněz přináší, aby žil ve

Konzum se ve společnosti zábavy stal smyslem života, ideologií, která dává lidem najevo, že Boha nepotřebují. Protože každý v hloubi duše cítí, že hromadění statků nedává životu smysl, je bohatství Církve jedním z hlavních bodů obžaloby nevěřících.

Zatím neznamená chudoba pro většinu z nás nic více než dobrovolné zřeknutí se blahobytu. V míře, v jaké to někdo činí, je trnem v těle ducha doby. František to udělal s krajní radikálností a obnovil tak Církev. My všichni jsme viděli při blahoborech matky Terezy obrazy, jak člověk objímá ty nejubožejší. Zář v očích matky Terezy osvěcuje Církev. Každý ví: To je Církev – podělit se, být solidární, snížit se a pomáhat. A každý ví: Lpění na statcích tohoto světa není církev, protože pak dělá lidi nepřístupné pro milost.

To, co říká Svatý otec o biskupovi, platí pro každého kněze: „Biskup, který chce být autentickým svědkem a služebníkem evangelia naděje, musí být *vir pauper - chudým mužem*. To vyžaduje jeho svědectví pro chudého Krista, k tomu je zavázán; to také vyžaduje péče Církve o chudé, kterým dává přednost.“ (Pastores gregis 20)

Evangelní rady jsou základem pro život ve světě, který není z tohoto světa. Ježíš volá každého z nás na tuto cestu, ať už patří k jakémukoliv stavu. Na tom stojí vysoká škola Horského kázání. Ježíš se vzdálil od zástupu, vystoupil na horu a učil své učedníky. Jako kněží patříte k jeho nejužšímu kruhu. Vyučoval učeníky tři roky. Pak jim dal plnou moc uzdravovat nemocné, vyhánět demony a odpouštět hříchy. S tou plnou mocí je poslal do světa: „Jděte ke všem národům a učíte ze všech lidí mé učedníky; křtíte je ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa“ (Mt 28,19-20).

*Z Komma 22/2004
přeložil -lš-*

Boží divadelní hra

Hříchy dělají lidi zajímavými, ctnosti šosáckými

Herec Michael König vypráví o svém obrácení ke křesťanské víře a o svém nadšení pro José Marii Escrivá, zakladatele Opus Dei.

Jsem herec, toho času v Burgtheatru ve Vídni. Abyste si mohli udělat představu, jaké obohacení vnesl José Maria Escrivá do mého života, musím vám krátce naznačit, za jakých okolností jsem ho poznal.

Mám za sebou hereckou kariéru, podílel jsem se na řadě významných inscenací berlínské scény, hrál jsem v četných filmech a získal několik cen. Současně jsem se cítil přitahován tzv. „Hnutím 68“ a byl jsem infikován jeho ingrediencemi: marxistickým materialismem a třídním bojem, vše přirozené ničícím psychologismem a radikální emancipací ze všech Bohem daných rolí. „Tisíciletému bludu“ jsme vypověděli třídní boj.

Ale výsledkem nebyli šťastnější, svobodnější, bohatší lidé, nýbrž poušť zálib a mód, ve které všechno souviselo se vším a nic s ničím. Nakonec všechno bylo lhotečné. Naděje, zoufalství, úzkosti a radosti nebyly výrazem jedinečnosti stvořených osob, nýbrž typizovaným nástrojem sociální, politicko-ekonomické nebo psychologické determinace skrze třídu jako kdysi skrze rasu. Totalitární pojem svobody se pokoušel nástrojem relativismu zničit každý závazný rozdíl mezi hodnotami a významy.

Katolík věrný papeži jako duševně chorý

Poznal jsem, že exploze zla ve 20. století, především vražedné excesy nacismu a sovětského socialismu a dnešní masové vraždění nenarozených dětí vyrůstají ze vzpoury člověka proti svému Stvořiteli a z pokusů o samospásu. Z toho vzešla moje potřeba obrátit se k trojedinému Bohu a jeho Církvi. K tomuto rozhodnutí jsem do-

spěl spolu se svou ženou. Obrácení bylo postaveno záhy před tvrdý problém v důsledku chování současníků, kteří pokládají katolíka věrného papeži za nebezpečného duševně chorého člověka.

Chtěl jsem povolání křesťana vycházející ze křtu vzít vážně a hledal jsem duchovní cestu, která by mě přivedla blíže ke Kristu. Po několika chybných pokusech jsem narazil na knížečku „Cesta“ od José Marii Escrivá. Četl jsem již dříve několik knížek o Opus Dei a jeho zakladateli, k čemuž mi dal podnět časopis „Der Spiegel“. Jeho zavilá nenávisť mě přivedla k domněnce, že se musí jednat o velmi pozoruhodný fenomén. Myšlenky zakladatele se mi jevily jako strážné přímě: „Nemysli jako šosák. Rozšiř své srdce na celý svět: katolicky.“ „Nepoletuj jako kachna, když můžeš vystoupit jako orel.“ „Jsi povinen být svatý. I ty. Pán nikoho nevyjímá, když říká: Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ Nebo: „Tajemství. Otevřené tajemství: Světové krize jsou proto, protože chybí světci. Bůh si přeje hrstku svých lidí v každém druhu lidské činnosti...“

I krása přírody a umění přišly ke slovu: „Uvažuj o kráse a velikosti země..., co těší rozum a duševní síly..., co dělá dobře tělu a smyslům... O světě a jiných světech, které ozařují noc. O celém vesmíru. To všechno je nic, nic a méně než nic ve srovnání s tímto mým Bohem, tvým Bohem: tento nekonečný Poklad, tato drahocenná Perla se pokorila, stala otrokem, stala se ničím v podobě služebníka ve stáji, kde se musel narodit. V Josefově dílně, v utrpení, v potupné smrti... A v bláznovství své lásky ve svatě Eucharistii.“

Michael König

Svobodný od sebeobviňování

Cítil jsem se jako „dopadený“. Nikoliv však ve smyslu trýznivého demaskování, nýbrž ve smyslu ustavičné výzvy k obrácení ke křesťanskému životu, zbavenému iluzí a sebeobviňování. Skutečně: bylo zde jasné, z přesného poznání lidských možností a slabostí vycházející, povzbuzující a oduševňující vyzvání, které sahalo až do nejskrytějších hlubin duše a obohacovalo je nespoutanou láskou k Bohu a jeho tvorbě.

Escrivova slova hovořila také o cestě, jak nabytí takový život: o tom, že potřebujeme pomoc, o životě Božího dětství, o ctnostech, modlitbě a svátostech. Byla zde cesta, jak uskutečňovat jednotu víry a života uprostřed zaměstnaní světa. „Všechna existující povolání,“ píše sv. Josemaria, „mohou a musí se stát svatými. Proto žádný Boží syn a žádná Boží dcera nemá právo říkat: Zde je pro mě apoštolský život nemožný.“

Jen kritika, satira a posměch jsou použitelné

Představa, jak to mám realizovat ve svém řemesle, mě dovedla k malomyslnosti. Existuje určitě málo společenských oblastí, ve kterých sekularizace pokročila tak velice jako v divadle, filmu a televizi. O všem svatém, co přesahuje lidské možnosti, je možno hovořit jen řečí kritiky, satiry a posměchu. Kdo se projeví jako náboženský a dokonce katolický, platí za blázna nebo provokatéra. Člověka dělá zajímavým

hřích, ctnosti jsou šosácké. Takřka všechno, i ty nejabsurdnější monstróznosti jsou věrohodné, jen křesťanské náboženství a Církev nikoliv. Popření existence pravdy, to znamená i Boha, učinilo ze strašidelného nihilismu i v divadle měřítko současnosti. Případal jsem si před tím nevěcný a bezmocný.

Tu jsem slyšel krásný příběh zakladatele Opus Dei, když poznal v Londýně velkou lhotečnost vůči Bohu. Zemřelý historik prof. Petr Berglar ji uvádí v životopisu svätce těmito slovy: „Když jsem si celé toto panorama ještě jednou postavil před oči, byl jsem bez sebe a připadal jsem si neschopný a bezmocný: Josemaria, tady nepořídíš. (...) Náhle uprostřed ulice, kudy chodili lidé ze všech konců světa, pocítil jsem v hloubi svého srdce působení a sílu Boží: ty nezmůžeš nic, ale já mohu všechno; ty jsi bezmocnost, ale já jsem Všemohoucnost. Já budu s tebou a to bude působit!“

Původ divadla z náboženského umění

Proč by mělo být s Boží pomocí nemožné vydat svědectví o svém duchu v práci na jevišti, před kamerou, před mikrofonem, při styku s kolegy? Proč by nás Pán nevyšlyšel, když na něho útočíme svými modlitbami? Pro Ducha Svatého neexistují žádná zakázaná území.

Tato bezmezná, dětsky zralá důvěra v Boží milosrdenství se jistě nezrodí přes noc, ale právě divadlo má možnost uvědomit si, že pochází z náboženského kultu, uvědomit si své vlastní vnitřní poslání – být předstírá náboženství. Nebo jak to vyjádřil N. G. Dávila: „Přiblížení k náboženství není pro umění médií kapric estétů: estetické zkušenosti tíhnou k tomu, rozšířit se na předtuchu náboženské zkušenosti.“ Všechno významné umění nutí k přiletí vertikály, zpřítomňuje nebe a peklo. Jaký úkol!

Z Komma 22/2004
přelžil-lš

Nastanou ohlášené události, a jestliže ano, tak kdy to bude?

Odpověď na tyto otázky hledejme v rozhovorech, které Ježíš již několik let vede s francouzskou vizionářkou Františkou. Františka (Françoise) je matkou dvou dětí ve věku 7 a 12 let. Její manžel je důstojníkem z povolání. Žije vedle sebe ve zdrženlivosti, protože nyní uprostřed jejich rodiny žije Ježíš a Františka zcela náleží jemu. Její děti jsou obdivuhodně vyrovnané a plné životní radosti. O životě této rodiny a poselstvích je průběžně informován příslušný biskup.

Ježíš varuje Františku a tím také nás před tím, abychom nedávali falešný obsah proroctvím, která slyšíme. Vysvětluje nám, že rozhodující pro náš život je, abychom slyšeli jeho slova a žili podle nich v každém okamžiku svého života, abychom ho milovali a klaněli se mu, protože on je zde a čeká na nás.

Je dobré přijímat poselství, která svěřují svým prorokům. Ale je špatné žít jenom z očekávání, co se může stát. Všechno záleží na obrácení.

Vaše dny at' jsou naplněny tichostí a modlitbou. A držte se mé moudrosti, abyste dokázali rozlišovat, zda předpovědi, které slyšíte, pocházejí ode mne, nebo od lidí.

Ninive

Potvrzuje to biblický příklad z Ninive. Budoucnost je podmíněna našim chováním. Obyvatelé Ninive, zkaženého města, se dali na pokání, a Bůh trest nepoužil. Totéž platí dnes pro všechna proroctví, která obsahují hrozbu a výstrahu. Rozhodnutí Svatého otce zasvětit každé Božské Osobě jeden rok, pak vyhlásit mariánský rok svatého růžence způsobila přinejmenším oddálení ohlášených trestů. Nastoupí později? Je to možné. Nebo budou odvolány? Je to málo pravděpodobné, ale díky Svatému otci, modlitbám a obětím mnoha lidí máme naději, že budou alespoň zkráceny.

Jak to vypadá se zlem?

Víš, že zlo dosáhlo vrcholu. Satan a jeho spolupracovníci způsobili zkázu mnoha duší, celé lidstvo klesá pod tíží hříchů.

Proto přijdu v síle, protože lidstvo nesmí být ztraceno. Ukážu lidem rozsah hříchů, a pak budou rychle volit buďto oheň lásky, a nebo oheň pekla. (18. 5. 2000)

Františka

Když mluvím k lidem, dělají se hluchí; když posílám své posly, pronásledují je.

Nyní přichází doba varování, které je darem světu: naděje okamžik očištění duší. Zlo bude zahánáno tam, odkud přišlo... To již začalo. (31. 8. 2000)

Krásné zaslíbení

Budoucnost jako by nám hrozila, ale má zde své místo i naděje, protože jdeme vstříc lepšímu světu: jdeme vstříc Božímu království na zemi. Pán nás naučil, abychom o toto království prosili jeho Otce: *Přijď království tvé.*

Díky beránkům, kteří jdou za mnou, rozšíří se mé království v srdcích až na kraj světa. Moje děti, těšte se a hlásejte mé slovo života. (9. 9. 2000)

Ježíšův nový příchod

Uvidíš dobu lásky, která vzejde nad vámi. Zažiješ můj příchod. Zažiješ moc mé lásky. (3. 8. 2000)

Ježíš nám slibuje, že svět opět obdrží mír, protože lidé se opět naučí, jak žít svatě.

Toto království bude všeobecné, ale bude poznamenáno mimořádnými událostmi všeobecného dosahu. Velká znamení budou předcházet a provázet očištění a znamení velkého rozsahu budou ohlašovat Ježíšův příchod.

Ježíš nám říká, že každé lidské oko ho uvidí v oslaveném těle, tak jako ho viděli apoštolové po zmrtevýchvstání. Ježíš mluví i o doprovodu Panny Marie, andělů a svatých. Ale nejdříve rozešle své proroky po světě, aby připravovali duše na očištění a na příchod Ježíšův na zemi.

Pak se svět ke mně vrátí: Krev mučedníků na konci tohoto století nebyla prolita nadarmo. Nes v sobě proto naději. Tvoje stále rostoucí láska se dotýká hlubin mého Srdce, abych zachránil lidstvo.

Ano, země opět rozkvete, a je to už velmi blízko. Kolik radosti je v mém Srdci... Brzy to pochopíte. (23. 8. 2000)

Oslavený Kříž

Brzy se zjeví na nebi můj oslavený Kříž. Až ho uvidí jeden každý člověk, pozná také stav své duše. To je jediný prostředek, jak zachránit lidi. Vaše pýcha bude spalena.

Ty však, Františko, buď vždy maličká a stále menší. Nechej, abych všechno udělal já. Dej se mi zcela k dispozici. A když vidíš pyšné, mlč a dívej se na mne! Budu tvou útěchou. Slibuji ti, že toto velké soužení brzy skončí a že na zemi bude opět pokora, která je klíčem k setkání s Bohem.

Tvoje dětství, které mi daruješ, má odhalit podstatu pyšných, kteří neumí nic jiného, než líbit se světu a sloužit vlastní slávě. Dítě, ty nevíš, jak velkou moc mám v každé malé duši... ale uvidíš to.

Nyní přišla doba, kdy moji malíčkí zvítězí, když rozšlapou satana mou mocí a pod ochranným pláštěm Mariiným.

Tato století množství mučedníků skončí, protože nyní nastane vítězství mé Církve. Zvítězí a bude vládnout v mých maličkých ... (19. 5. 2000)

Ať už před námi stojí z politického, hospodářského, vojenského či jiného hlediska cokoliv, víme, že lidstvo relativně brzy po očištění vstoupí do nové epochy míru a lásky, která nás učiní šťastnějšími, než si můžeme přát.

Podle Maria heute 6/2004

ROK EUCHARISTIE

Jan Pavel II. v homilii o slavnosti Těla a Krve Páně vyhlásil Rok Eucharistie, který bude zahájen eucharistickým kongresem od 10. do 17. října 2004 v Guadalajaře v Mexiku a zakončen biskupským synodem od 2. do 29. října 2005 ve Vatikánu, na téma: „Eucharistie - zdroj a vrchol života a poslání Církve“. Mexického kongresu se s největší pravděpodobností zúčastní sám papež.

PAPEŽOVA DOVOLENÁ

Jan Pavel II. stráví i letos svou dovolenou v italských Alpách v údolí Aosta od 5. do 17. července. Nedělní audience se uskuteční 11. července.

CURSILLO OFICIÁLNĚ UZNÁNO

Stanislav Rylko, prezident Papežské rady pro laiky, vyhlásil při slavnostní bohoslužbě v Římě dekret o oficiální uznání hnutí Cursillo, které bylo založeno v roce 1949 ve Španělsku. Hnutí pořádá malé třídní kursy víry a je rozšířeno v 60 zemích světa.

Obrácení dvou muslimů

Musíme všem vyprávět o Ježíši!

Jako nejkrásnější se mi jeví první přikázání: *Budeš milovat Pána Boha svého z celého srdce, z celé duše a ze vši mysli.*

Jsmeli zcela upřímní, ptáme se: Kolik z nás křesťanů si bere toto přikázání skutečně k srdci? A Ježíš také říká: *Jestli někdo přichází ke mně a nemiluje mě více než otce a matku, ženu a děti, ano, více než sám sebe, nemůže být mým učedníkem.*

A přece jsem poznala lidi, kteří toto přikázání prožívají velmi silně. Kněze, řeholníky, laiky. Zvláště silně na mě zapůsobilo svědectví obrácených muslimů, které jsem měla možnost poznat. Dva z nich bych vám chtěla krátce představit: Pavla a Jana. Oba pocházejí z Íránu. Oba bývalí muslimové uslyšeli od baptistů o Ježíši, že Bůh je Láska, že každého člověka tak velice miluje, že Ježíš, Boží Syn, přišel na zem a vydal za nás svůj život.

To je pro muslima nepředstavitelné: Bůh je láska! Bůh, který odpouští i nejtěžší hříchy!

Pavel byl závislý na heroinu. Žádná modlitba, žádná terapie, nikdo z rodiny mu nedokázal pomoci. Jeden baptistický pastor se za něho modlil celý týden a Bůh vstoupil do jeho života a od heroinu ho osvobodil.

Naplněn Boží láskou vzal si Pavel ihned, a to zcela vážně, za úkol všechny lidi učinit jeho učedníky. Pak strávil v Íránu dva roky ve vězení. Tam byl bičován. Hlídači, kteří ho bičovali, ptali se ho pře-

kvapeně, proč při tom nekřičí, načež Pavel odpověděl, že má u sebe Ježíše a že proto necítí žádnou bolest.

Pak musel Pavel i se ženou a dvěma dětmi z Íránu utéci. V Rakousku se připravil na křest a stal se katolíkem.

Ten druhý, o kterém bych chtěla vyprávět, je Jan. Pochází ze zámožné iránské rodiny. Během vojenské služby mu jeden kamarád vyprávěl o Ježíši a to mu nedalo pokoj. Byl tak dojat zprávou o Ježíši, že opustil svou rodinu, své vroucně milované bratry, svou práci, svou milovanou zemi, aby žil jako azylant v cizí zemi. Opustil všechno pro Ježíše, aby ho mohl následovat.

Měli jsme velkou radost, že jsme mohli být s Janem v modlitební skupině. Když jsme jednou četli příběh o cizoložné ženě, dal se do pláče. Láska, kterou Ježíš prokázal této ženě, na něho silně zapůsobila, protože v Íránu by tuto ženu ukamenovali.

Na lidech jako Jan a Pavel je zřejmé, jak je důležité všem bez ohledu na náboženskou příslušnost vyprávět o Ježíši. Ježíšův úkol je zcela jasný. Neříká to škoda, když lidé nikdy ve svém životě neslyší o Ježíši Kristu? Když neví, že náš Bůh je Bůh lásky, že odpouští hříchy, když jich litujeme, Bůh který dává sílu, naplňuje naše srdce radostí, Bůh, který daruje uzdravení?

Vision 2000 - 6/2003

VYZNAMENANÉ UČEBNICE NÁBOŽENSTVÍ

Nové učebnice náboženství „Věra a život“ pro základní školy, které vydává v Salcburku Referát pro manželství a rodinu pod vedením biskupa A. Launa, byly vyznamenány německou Cenou pro školní učebnice 2003. Předseda poroty prohlásil, že tyto učebnice jsou úspěšným pokusem obnovit u dětí důvěru v Boha, pocit bezpečí a vědomí křesťanských hodnot a norem. Z této řady učebnic katolického náboženství se ročně objevuje jedna. Zatím vyšly čtyři. *Kath-net*

„Naturální požitky“

Stalo se zvykem, že některé, především velké organizace poskytují svým pracovníkům tzv. naturální požitky: zaměstnanci železnic mají režijní jízdenky, horníci deputátní uhlí, energetici levný elektrický proud. Všechny tyto výhody nejsou ve skutečnosti ničím proti „naturálnímu požitku“, jaký nám, členům katolické církve, nabízí naše víra. Je to „naturální požitek“ naší vzájemné modlitby. Čím širší je okruh společenství věřících, na který jsme napojeni, tím více rukou se může sepnout k modlitbě za nás, což oceníme zvláště, když se ocitneme v kritické a tíživé situaci. Že tato vzájemná výpomoc modlitbou je opravdu účinná, jsem se hmatatelně přesvědčil v posledních týdnech.

Nenadálá úplná zástava moči mě donutila rychle vyhledat lékařskou pohotovost. Když byl zavedený katétr po deseti dnech odstraněn, připad se záhy opakoval a nezbyvalo než řešit případ chirurgicky. Specialista diagnostikoval zvětšení prostaty o 70 ml, a to znamená, že je nutno podstoupit náročnou klasickou operaci, spojenou s obtížnými pooperačními postupy a dlouhou rehabilitací. (Operace byla nedávno prezentována v televizi a na některé diváky zapůsobila jako horor.) Sotva jsem nastoupil do nemocnice, zapojila se celá řada dobrých duší v modlitbách za zdárný a rychlý průběh nadcházejícího chirurgického zásahu. Všechno již bylo připraveno na velkou operaci. Byl jsem názorně poučen o jejím průběhu a následných postupech a podstoupil nezbytnou průpravu.

Vědomí duchovní opory, jakou mám v modlitbách tolika přátel, ve mších svatých, zvláště při Večeřadle v Olomouci a kněžském Večeřadle v Brně, přímo v den operace mě naplnilo hlubokým, nikdy dosud nepoznaným pokojem. Krátce před stanovenou hodinou operace přišla pro mě nemocniční sestra, abych se ihned dostavil na vyšetření ultrazvukem. Operující lékař znovu dvakrát změřil zvětšení prostaty a místo původních 70 ml zjistil pouhých 50 ml. „Je to hraniční hodnota, ale zkusíme provést zásah šetrnější endoskopickou metodou.“ Zásah proběhl docela hladce a bez komplikací při výkonu i v pooperačním ošetření.

Lékař mě přišel navštívit a vyjádřil spokojenost, že se podařilo vyhnout se klasické operaci. Odpověděl jsem: „Ono tu hraje svou roli ještě jedna věc: Lékař léčí a Pán Bůh uzdravuje.“ – „Máte pravdu, já jsem také věřící,“ odpověděl lékař. Pokračoval jsem: „Kdybyste vám měl sem na oddělení přivést všechny ty, kteří se za mě modlili, tak se sem nevejdou.“ – „Já jsem to při té operaci cítil, šlo to velice dobře,“ poznamenal ještě lékař na odchodu.

Když jsem později ležel na pokoji mezi dvěma dalšími pacienty, přišlo mi jich líto. Připadal jsem si jako někdo, kdo žije z protekce, zatímco na ty druhé nezbylo a začal jsem se modlit, aby Pán Bůh všechny ty modlitby rozdělil stejným dílem na všechny tři. Soused po levici dostával opakovaně tak prudkou koliku, že se svíjel a křičel bolestí. Nabídl jsem mu zázračnou medailku, aby si ji dal pod podušku, a ve 40 SMS zprávách jsem prosil všechny své známé, kteří mají mobil, aby se spojili v modlitbách za tohoto trpícího. Řekl jsem mu o tom a on mi za to s dojetím děkoval. Výsledek byl ten, že po dvou zoufalých předchozích nocích tu poslední spal bez bolesti klidně jako dítě až do rána. Když jsme se ráno loučili, řekl jsem mu: „Ta Paní na té medailce neléčí tělo, ale celého člověka. Proto jsou ty cesty někdy trochu klikaté. Ale určitě to uzdraví ty, kdo se na ni obrátí, jinak by si trhla ostudu.“ A byl jsem rád, že na mě nezbyl jednolůžkový pokoj, který jsem si původně přál, abych mohl ve volném čase něco udělat.

Nyní mi nezbyvá než ze srdce poděkovat všem za opravdovou a účinnou křesťanskou solidaritu a vyzvat všechny, aby jí více využívali ke svému tělesnému i duchovnímu dobru.

Lubomír Štula

PAPEŽ PIUS XII. (21)

„Víš vlastně,“ řekl Tonio při odchodu, „co papež zaseptal Galenovi, když se k němu skláněl při nasazování rudého klobouku a mezi obvyklými slovy ještě něco připojil?“ „Odkud to mám vědět, Tonio, já jsem nestál vedle trůnu.“ „Ale já to vím, Constantino.“ „Ty?“ „Ano, já, protože jsem se ho na to hned potom při slavnosti v Animě, kde byli kolem něj shromážděni všichni Němci, zeptal. Slova, která mu papež řekl, opakoval před každým, kdo je chtěl slyšet.“ „No, Tonio, a co tedy řekl?“ „Papež řekl kardinálu Galenovi: Bůh zehnej Německu!“

Šli jsme mlčky celý kus přes Via Veneto, až jeden z nás promluvil.

Tonio řekl: „Constantino, ty jsi přece byl v Německu, když se to všechno stalo – myslím, když Galen začal sám mluvit. Nemůžeš mi jeho činy sepsat? Všichni možní lidé dnes mluví o tom, že byli hrdinové odporu. Jenže za jejich halasnými slovy se nedají dokázat skutky. Nakonec to pak vypadá, že jsou to všechno pohádky: Němci nikdy nekladli odpor, všichni vespolek snášeli nespravedlnost.“ „Mohu, Tonio.“ „Ale s podklady, prosím, s důkazy. Víš, Constantino, moje zpravodajská agentura to bere velmi přísně.“ „Bez obav, Tonio, akta biskupa Galena nám gestapo při svém útěku našťestí zanechalo. Do spisu ‚Kardinál Galen‘ můžeš nahlédnout u Angličanů, v jejichž okupační zóně leží Münster.“

V pondělí 14. července roku 1941 byl šéfovi říšské kanceláře Dr. Lammersovi položen na stůl následující telegram: „Poté, co se od 6. července pokoušeli váleční nepřátelé ve strašných nočních útocích zničit město Münster, začala tajná státní policie 12. července konfiskovat kláštery a řádové domy ve městě a okolí a vyvlastňovat celý jejich inventář ve prospěch velitelství kraje. Obyvatelé, nevinní

mužové a ženy, početní členové německých rodin, jejichž příslušníci nyní bojují jako vojáci za Německo, jsou připravováni o své domy a majetek, vyháněni na ulici a vyhošťováni ze země. Prosím vůdce a říšského kancléře v zájmu spravedlnosti a jednoty vnitřní fronty o ochranu svobody a majetku německých lidí proti násilí gestapa.“

Tento telegram byl podepsán: „Clemens August, hrabě Galen, biskup z Münsteru.“

Lammers učinil to, co se v říšské kanceláři v takových záležitostech obvykle dělávalo: neobtěžovat vůdce! Případ postoupit příslušnému úřadu, kde se pak na něj může zapomenout.

Lammers četl v telegramu „velitelství kraje“. Týkal se tedy záležitostí stranické kanceláře – týkal se Bormanna. Četl tam i slovo „gestapo“, a tak podal telegram dál na říšské velení SS a opatřil jej úřední poznámkou – raději odložit. Ať si Himmler udělá s biskupem, co se mu líbí. Nejlépe by bylo nechat vše odeznít...

Nepochybně bylo takticky promyšleno provést nařízenou akci proti Církvi v temném münsterském kraji tak říkajíc mezi dvěma bombovými útoky. Komu hoří vlastní dům, ten nemá chuť starat se o domy jiných lidí.

Neznámou veličinou v těchto plánech byl sám biskup Galen.

A v něm se přepočítali!

Pro Berlín se stal Münster 13. července roku 1941 problémem. Tohoto dne měl biskup zvláštní kázání. Když vstoupil na kazatelnu v kostele sv. Lamberta a rozpráhl ruce, začal nejdříve jako obvykle slovy: „Moji milí katolíci ze Sankt Lamberti!“

Ale pak po prvních úvodních větách začali shromáždění pozorně naslouchat. Když jejich biskup zvýšil hlas a obě pěsti začal do zábradlí kazatelny, cítili, že je něco zvláštního, něco rozhodujícího ve hře. A to se mělo stát lavinou.

V tuto hodinu padla otevřená, obžalující slova proti gestapu a proti straně, proti institucím, o nichž se už ze strachu ani nechtělo vědět nic bližšího. Slova vybuchla v Münsteru jako bomby. Tak jasná řeč nebyla v Německu už dlouhá léta proslovena.

Strana zaznamenala nejtěžší útok za pět let.

Biskup volal hlasem dunícím rozčilením: „Musíme se připravit na to, že jeden klášter po druhém bude konfiskován a jeho obyvatelé, naši bratři a sestry, děti našich rodin, věrní němečtí bratři, budou jako bezprávní otroci vyhozeni na ulici, jako škodná budou vyháněni ze země.“

Byl to svatý hněv, který z tohoto muže promlouval: „Na mé protesty u říšského ministra pro církevní otázky jsem nedostal vůbec odpověď. Moji křesťané, poslouvejte důkladně,“ tak hřměl z kazatelny v Münsteru, „žádný z nás si není jistý, ani ten nejvěrnější, nejsvědomitější občan státu nemůže vědět, zda nebude jednoho dne ze svého domova vyhnán, zbaven svobody, zavřen ve vězeních a koncentračních táborech gestapa.“

A dále hřměl: „Je mi jasné, co se může ještě dnes či jednoho dne stát. Protože pak už nebudu moci veřejně mluvit, chci dnes mluvit zcela otevřeně, chci veřejně varovat před dalšími kroky na cestě, která podle mého přesvědčení přivolá na lidi trest Božího soudu a musí vést k neštěstí a zkáze našeho národa a vlasti.“

Ozvěna tohoto dunění se rozlehla po celém Německu až na frontu, až ven do zahraničí. Kletba byla zlomena. Jeden muž povstal uprostřed bombami a terorem ohroženého národa, promluvil a v řeči neustával. Muži, ženy, neznámí pomocníci se na jedinou cítili připraveni jeho slova opakovat, opisovat, rozesílat. Také poštou. A trvalo jen krátkou dobu a vojáci v Rusku, v Africe a Atlantiku začali o Galenovi mluvit, Galena poslouchat. Brzy znalo text Radio London. Brzy bylo jeho znění pod obrázky biskupa v newyorské Herald Tribune.

A už 20. července 1941 následovalo další kázání, nové účtování s přehmaty režimu.

Tentokrát stál hrabě Galen na kazatelně kostela „Nad vodou“ v Münsteru. Tentokrát kázal: „Útoky našich nepřátel uvnitř země bezstarostně pokračovaly i po našich protestech, naši odpůrci se vůbec netrápí hořem, které tím připravují postiženým a jejich příslušníkům.“

Biskup citoval jména zkonfiskovaných klášterů a vypuzených řádů, vyčísлил počet řádových členů, kteří mezitím byli v poli jako vojáci a bojovali s nepřítelem.

A potom řekl biskup něco, co jeho posluchačům zatajilo dech a za co už museli jen čekat, až špiclové mezi nimi, jejichž přítomnost byla považována za samozřejmou, zatknou biskupa přímo z kazatelny: „Budeme vás poslouchat, pokud nám jako zástupci zákonné svrchované moci budete rozkazovat,“ – biskup zvedl ruku k přísaze – „ale ztotožnit smýšlení, pocit vnitřní jednoty s těmito pronásledovateli Církve a těmito útočníky na kláštery, kteří bezbranné ženy a dívky, děti našich nejlepších rodin vyhánějí z jejich klášterních domovů, v nichž mnozí už desetiletí konali svou práci a modlitbou našemu národu jen dobro – to pro nás není možné! ...“

(Pokračování)

POSLEDNÍ MOMENT • VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH – Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat, Santiago de Compostela aj. – 9. 8. – 21. 8. – 8 990 Kč!!! • **LA SALETTA** – exercicie, pobyt, turistika – hotel s polopenzí – 23. 8. – 28. 8. – 5 490 Kč • **IZRAEL – CENOVÁ REVOLUCE!!!** Letecky z Prahy, hotel, polopenze, klima-bus v Izraeli, pojištění, odborný průvodce – 25. 10. – 1. 11. a 1. 11. – 8. 11. – 13 840 Kč!!!
 Informace a přihlášky: AVETOUR - Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax 494 623 929, 494 377 654, mobil 602 441 670

**VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ V PRAZE
 30. ČERVNA 2004 – 1. LEDNA 2005**

30. 6.–3. července	u sv. Petra a Pavla v Bohnicích	9.00–17.00
8.–11.	u sv. Filipa a Jakuba na Zlíchově	14.00–15.00
20.–23.	u sv. Matěje v Dejvicích	8.00–18.00
24.–27.	u sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně	8.00–17.30
28.–31.	u Panny Marie Pomocné v Nerudově ul.	14.00–18.00
1.–4. srpna	u sv. Ludmily na Vinohradech	14.–16.30
9.–12.	u Panny Marie Sněžné na Novém Městě	9.00–17.45
13.–16.	u Panny Marie Andělské na Hradčanech	15.00–17.45
17.–20.	u sv. Kříže na Příkopech	10.30–15.30
21.–24.	u sv. Ignáce na Karlově nám.	8.00–17.00
25.–28.	u sv. Anežky na Spořilově	17.00–19.00
29.–1. září	u sv. Michaela Archanděla v Podolí	14.00–17.00
2.–5.	u sv. Prokopa na Žižkově	15.00–18.00
6.–9.	u sv. Markěty v Břevnově	7.00–18.00
14.–17.	u Nejsvětější Trojice v Košířích	16.30–17.30
18.–21.	u Svaté rodiny v Řepích	12.00–16.00
26.–29.	u sv. Václava ve Vršovicích	15.00–18.00
30.–3. října	u sv. Antonína v Holešovicích	8.00–17.30
4.–7.	u sv. Havla na Starém Městě	13.00–16.00
8.–11.	u sv. Vojtěcha v Libni	15.00–17.00
12.–15.	u sv. Anny na Žižkově	15.00–18.00
16.–19.	u sv. Karla Boromejského na Malé Straně	8.00–15.00
24.–27.	u sv. Jiří v Hloubětíně	15.00–18.00
28.–31.	u Nejsv. Srdce Páně na Vinohradech	8.45–11.00; 15.00–18.00
1.–4. listopadu	u sv. Rocha na Žižkově	15.00–18.00
18.–21.	u Panny Marie Královny míru na Lhotce	13.00–18.00
23.–27.	u Krista Krále na Vysočanech	16.00–18.00
3.–7. prosince	u sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně	8.00–17.30
18.–22.	u sv. Tomáše na Malé Straně	13.00–16.30
28.–1. ledna 2005	u Panny Marie Sněžné na Novém Městě	9.00–17.45

Stálý výstav Nejsvětější svátosti oltářní:
 u sv. Josefa na Malé Straně Po–Pá 10.00–16.15
 Ne 14.00–16.15
 u sv. Bartoloměje v Bartolomějské ul. na Starém Městě: Po–Pá mimo první Pá 12.00–17.30
 u sv. Ludmily na Královských Vinohradech: vždy první Pá 12.00–17.30
 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha (v chórové kapli) Pá 8.00–18.00

RYBNÍK SILOE

Izraelští archeologové objevili původní rybník Siloe. To, co zatím ročně navštěvovaly tisíce turistů, pochází až z 6. století po Kr. Při stavbě nového vodovodu narazili nyní na zbytky starého zásobníku, ze kterého byl Jeruzalém zásobován vodou za asyrského obležení.

V 32. kapitole 2. knihy Letopisů se popisuje, jak král Chizkiáš (727–698 př. Kr.) převedl vodu z horního pramene do Davidova města. V Novém zákoně je o rybníku zmínka v souvislosti s uzdravením slepého od narození (Jan 9,7).

NOVÁ POUTNÍ BAZILIKA V POLSKU

V polském mariánském poutním místě Licheň u Varšavy byl posvěcen největší polský kostel. Je v něm místo pro 10 000 stojících a 7 000 sedících věřících. Před bazilikou je prostranství pro 250 000 lidí. Stavba trvala 10 let a vyžádala si náklady 22 mil. zlotých. Základní kámen posvětil Jan Pavel II. v roce 1999 při své návštěvě v Lichni. K slavnosti poslal své osobní poselství.

Liturgická čtení

Neděle 4. 7. – 14. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 66,10–14c
 Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a.16+20
 Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*)
 2. čt.: Gal 6,14–18
 Ev.: Lk 10,1–12.17–20

Pondělí 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1–3a
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: 2 Kor 4,1–2.5–7
 Ev.: Lk 10,1–9

Úterý 6. 7. – nez. pam. sv. Marie Goretiové

1. čt.: Oz 8,4–7.11–13
 Ž 115(113B),3–4.5–6.7ab+8.9–10
 Odp.: 9a (*Izraeliiv dům doufá v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 9,32–38

Středa 7. 7. – ferie

1. čt.: Oz 10,1–3.7–8.12
 Ž 105(104),2–3.4–5.6–7
 Odp.: 4b (*Stále hleďte Hospodinovu tvář!*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Mt 10,1–7

Čtvrtek 8. 7. – ferie

1. čt.: Oz 11,1–4.8c–9
 Ž 80(79),2ac+3b.15–16
 Odp.: 4b (*Bože, rozjasni svou tvář, a bude me spasení.*)
 Ev.: Mt 10,7–15

Pátek 9. 7. – nez. pam. sv. Augustina Zhao Ronga a druhů

1. čt.: Oz 14,2–10
 Ž 51(50),3–4.8–9.12–13.14+17
 Odp.: srv. 17b (*Má ústa at' zvěstují, Pane, tvou chválu.*)
 Ev.: Mt 10,16–23

Sobota 10. 7. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Iz 6,1–8
 Ž 93(92),1ab.1c–2.5
 Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)
 Ev.: Mt 10,24–33

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	4. 7.	5. 7.	6. 7.	7. 7.	8. 7.	9. 7.	10. 7.
Antifona	919	1722	949	964	980	996	1666
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	1420	949	964	981	997	1666
Antifony	920	1421	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	813	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	1421	953	969	985	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	703	1421	953	969	985	1002	1669
Prosby	924	1422	953	969	985	1002	1655
Záv. modlitba	703	1422	1426	970	986	1002	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	1264	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	1422	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	1265	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	1422	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	703	1422	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	1423	1423	959	975	991	1008
Antifony	916	1719	1424	960	976	992	1009
Žalmy	916	1719	1729	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	1424	1424	962	979	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	703	1420	1424	962	979	995	1011
Prosby	918	1425	1425	963	979	995	1011
Záv. modlitba	703	1422	1422	1426	980	996	1012
Kompletář	1238	1238	1242	1250	1254	1257	1238

NOVINKY

UPOMÍNKY

Všechny s možností vyplnit důležité údaje (jméno, datum...), jak tomu bývá v matrikách. Nutno objednat s příslušným kódem.

A5, 4 strany, 10 Kč

Křestní list - 3 druhy

Kód M6A

Kód M6B

Kód M6C

Upomínka
na 1. svaté přijímání
Kód M3

Upomínka
na svátost břimování
Kód M4

Upomínka
na uzavření církevního sňatku
Kód M5

Prof. ThDr. Václav Wolf:
LIDSKÁ IDENTITA V PROMĚNÁCH

Studie seznamující veřejnost se současnou filosoficko-teologickou problematikou lidské osobnosti. Cílem je vyhmátnout pokud možno v precizních pojmech podstatu lidského duševna a současně se pokusit o systematickou rekonstrukci jeho vzniku a dalších osudů, včetně perspektivy jeho vrcholného napětí v definitivním stavu lidské existence.

Brož., A5, 184 stran, 188 Kč

PŘIPOMÍNÁME

Prof. ThDr. Václav Wolf:
SYNTÉZA VÍRY

Práce profesora katolické dogmatiky předkládá širšímu okruhu čtenářů přehledný výklad pravd katolické víry. Je určena všem, kdo v těchto ideově zmatených časech hledají pevnou jistotu a celkový smysl své lidské existence. Materiál je obsahově i metodologicky zpracován podle nejnovějších katolických magisterálních směrnic. Teze tohoto spisu jsou výsledkem autorova osobního hledání objektivní pravdy od raného mládí, byly prověřeny mnoha diskusemi s věřícími i nevěřícími a jsou závěrem dialogu s kriticky bystrými posluchači na teologických fakultách doma i v zahraničí.

Brož., A5, 200 stran, 155 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1